

De Beschikking van Bahá'u'lláh

Shoghi Effendi, 1934

NL vertaling 1981

Aan de door God beminden en aan de dienaressen van de Genadige in het westen.
Medearbeiders in Gods Wijngaard:

Op 23 mei van dit veelbelovend jaar (1934) zal de Bahá'í wereld de dag herdenken dat het Geloof van Bahá'u'lláh negentig jaar geleden werd gesticht. Wij, die nu op de drempel der laatste tien jaar van de eerste eeuw van het Bahá'í tijdperk staan, zouden er goed aan doen ons een ogenblik te bezinnen op de mysterieuze beschikkingen van een zo verheven en een zo belangrijke Openbaring. Hoe oneindig groot en geestvervoerend is het panorama van de afgelopen 90 jaar dat zich voor onze ogen ontrolt. De indrukwekkende grootheid hiervan overweldigt ons. Alleen al het beschouwen van dit unieke gebeuren, het zich aanschouwelijk voorstellen, hoe vaag ook, van de omstandigheden die de geboorte en de geleidelijke ontwikkeling van deze verheven Godsopenbaring hebben begeleid en zelfs het zich slechts oppervlakkig herinneren van de ellendige worsteling die zijn komst verkondigde en zijn opmars versnelde zullen toereikend zijn om iedere onbevooroordeelde toeschouwer te overtuigen van die eeuwige waarheden, waarop het leven van deze Godsopenbaring berust en die haar zullen blijven voortstuwen totdat deze haar verheven bestemming bereikt.

Hoog boven dit adembenemende schouwspel staat daar de onvergelykelijke figuur van Bahá'u'lláh, bovenzinnelijk in Zijn majesteit, sereen, ontzag inboezemend, zonder weerga verheven! Met Hem verbonden, ofschoon lager in rang en met dat gezag bekleed om het wel en wee van deze verheven Beschikking mede te bestemmen, verschijnt voor ons geestesoo het beeld van heerlijkheid van de jeugdige Báb, met Zijn oneindige tederheid, Zijn onweerstaanbare beminnelijkheid, Zijn onovertroffen heldhaftigheid, en zonder weerga wat de dramatische omstandigheden van Zijn korte doch veelbewogen leven betreft. En tenslotte, ofschoon op een geheel eigen niveau en in een categorie geheel verschillend van die door de beide Figuren die Hem voorafgingen, ingenomen, rijst voor ons oog de dynamische, de magnetische persoonlijkheid van 'Abdu'l-Bahá die, in een mate welke geen mens, hoe hoog ook gestegen, kan hopen te evenaren, de glorie en macht weerspiegelt, waarmee alleen Zij, de Manifestaties van God zijn begiftigd.

Met Abdu'l-Bahá's verscheiden, maar in het bijzonder met het heengaan van zijn tederbeminde en doorluchtige zuster "*het Verhevenste Blad*"- de laatst overlevende van een roemrijke en heldhaftige eeuw- loopt het eerste en meest roerende hoofdstuk van de Bahá'í geschiedenis ten einde- en dit betekende tevens het einde van het Eerste, het Apostolische Tijdperk van het Geloof van Bahá'u'lláh. Het was 'Abdu'l-Bahá die door de voorzieningen van zijn gewichtig Testament de onmiskkenbare schakel gesmeed heeft die voor altijd het juist afgelopen tijdperk verbindt met dat waarin wij thans leven - de Overgangs - en Vormende periode van het Geloof- een fase die in de volheid der tijden tot bloei zal komen en de vruchten zal afwerpen door de daden en overwinningen die de Gouden Eeuw van de Openbaring van Bahá'u'lláh zullen inluiden.

Inniggeliefde vrienden! De steeds sterker wordende krachten, op zo wonderlijke wijze vrijgekomen door de werking van twee onafhankelijke, elkaar snel opvolgende Manifestaties, zien wij thans voor onze eigen ogen in banen geleid en geordend door de zorg van de uitverkoren beheerders van een wijdverbreid Geloof. Zij nemen langzaam vaste vorm aan in instellingen die men zal gaan beschouwen als het kenmerk en de glorie van het tijdperk, dat wij geroepen zijn te grondvesten en door onze daden onsterfelijk te maken. Want van onze huidige pogingen en bovenal van de mate waarin wij ons leven trachten om te vormen naar het voorbeeld van

sublieme heldenmoed, welke zij die ons voorgingen bezaten, zal de doeltreffendheid afhangen van de werktuigen die wij nu aan het vormen zijn- werktuigen waarmede dat gezegende Gemenebest moet worden opgebouwd dat de Gouden Eeuw van ons Geloof zal kenmerken.

Het is niet mijn bedoeling om, terwijl ik terugblik op deze jaren vol heldendaden, mij zelfs ook maar aan een vluchtig overzicht te wagen van de grootse gebeurtenissen die vanaf 1844 tot op heden bekend zijn geworden. Evenmin is het mijn bedoeling de krachten te analyseren die deze hebben verhaast, of hun invloed te beoordelen op mensen en instellingen in bijna alle werelddelen. De authentieke getuigenissen over het leven van de eerste gelovigen uit het begintijdperk van ons Geloof, alsook de ijverige navorsingen van toekomstige terzake kundige Bahá'í geschiedschrijvers zullen later gezamenlijk zo'n voortreffelijk geschiedkundige uiteenzetting over dit tijdperk aan het nageslacht verstrekken, als mijn eigen pogingen nimmer bij machte zullen zijn te volbrengen. Mijn voornaamste zorg in deze veeleisende periode van de Bahá'í geschiedenis is veeleer om de aandacht van hen die bestemd zijn om de voorvechters en bouwers van het Bestuursstelsel van Bahá'u'lláh te zijn, te vestigen op bepaalde fundamentele waarheden; de toelichting hierop zal hen enorm helpen bij de juiste uitvoering van hun geweldig grote taak.

De internationale status, door het Geloof van God tot dusverre bereikt, maakt het bovendien volstrekt noodzakelijk dat de daaraan ten grondslag liggende beginselen thans definitief worden duidelijk gemaakt. De weergaloze stoot welke de Amerikaanse gelovigen met hun roemrijke daden aan de opmars van het Geloof hebben gegeven, alsmede de steeds grotere belangstelling die de eerste Mashriqu'l-Adhkár van het westen onder de verschillende rassen en volkeren wekt; het ontstaan en de gestadige consolidatie van Bahá'í instellingen in niet minder dan veertig der hoogstontwikkelde landen der wereld; de verspreiding van Bahá'í literatuur in niet minder dan vijfentwintig van de meest gangbare talen; het succes dat de Perzische gelovigen over het gehele land onlangs hebben mogen boeken bij hun voorbereidingen om in de buitenwijken der hoofdstad van hun vaderland de derde Mashriqu'l-Adhkár der Bahá'í wereld op te richten; de maatregelen die genomen worden voor de onmiddellijke vorming van hun eerste Nationale Geestelijke Raad die de belangen van de overweldigende meerderheid van de Bahá'í aanhangers vertegenwoordigen; de voorgenomen oprichting van nog een zuil van het Universele Huis van Gerechtigheid (de eerste in zijn soort) op het zuidelijk halfrond; de getuigenissen, zowel mondeling als schriftelijk, welke een strijdend Geloof van de zijde van vorstelijke personen, regeringsorganen, internationale gerechtshoven en kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders heeft verkregen; de bekendheid welke het Geloof kreeg door beschuldigingen van niets ontziende oude en nieuwe vijanden; de officiële vrijmaking van een deel van zijn volgelingen uit de kluisters der Moslim-orthodoxie, in een land dat als het meest verlichte onder de islamitische volkeren beschouwd mag worden; al deze feiten zijn een duidelijk bewijs van de toenemende stuwkracht welke de onoverwinnelijke gemeenschap van de Grootste Naam tot de uiteindelijke overwinning voert.

Inniggeliefde vrienden! ik voel het als mijn plicht, krachtens de verplichtingen en verantwoordelijkheden waarvan ik als Behoeder van het Bahá'í Geloof geroepen ben mij te kwijten, om nu het licht van de openbaarheid steeds meer op ons gericht wordt, bijzondere nadruk te leggen op bepaalde waarheden die aan ons Geloof ten grondslag liggen en waarvan het onze voornaamste plicht is deze ongeschonden te bewaren. Deze waarheden zullen, mits moedig hoog gehouden en op de juiste wijze ons eigen gemaakt, naar mijn stellige overtuiging, de kracht van ons geestelijke leven sterk vergroten, terwijl ze belangrijk zullen bijdragen om de intriges van een onverzoenlijke en waakzame vijand ongedaan te maken.

Het voortdurend streven naar een toereikend begrip van de betekenis van de verbazingwekkende Openbaring van Bahá'u'lláh blijft, naar mijn vaste overtuiging, de eerste plicht en het doel van

iedere loyale aanhanger. Een nauwkeurig en grondig begrip van zulk een omvangrijk stelsel, zulk een verheven openbaring, zulk een heilig pand gaat, naar voor de hand ligt, het bevattingsvermogen van onze beperkte geest te boven. Door een helderder inzicht in de waarheden die het omvat en in de beginselen waar het op steunt, kunnen wij evenwel- en dit is onze heilige plicht- nieuwe inspiratie en meerdere steun verkrijgen bij de verbreiding van Zijn Geloof.

In een boodschap aan de Amerikaanse gelovigen heb ik bij mijn uitleg omtrent de rang van de Báb terloops opgemerkt, hoe onvergelijklijk groot de Openbaring is, waarvan Hij Zichzelf als de nederige Voorloper beschouwde. Hij die door Bahá'u'lláh in de Kitáb-i-Iqán werd uitgeroepen als de beloofde Qá'im die niet minder dan vijftientwintig van de zevenentwintig door alle Profeten te openbaren letters onthulde- deze zo grote Openbaarder Zelf getuigde van de verhevenheid van die hogere Openbaring welke spoedig zou volgen op de Zijne. In de Perzische Bayán verklaart de Báb. *“De kiem welke de latente krachten van de komende Openbaring in zich draagt, is begiftigd met een macht welke de vereende krachten van allen die Mij volgen te boven gaat.”* Nogmaals verzekert Hij: *“Van alle eerbewijzen die ik Hem die na mij komt gebracht heb, is wel de grootste, dat Ik hier schriftelijk beken geen enkel woord tot Mijn beschikking te hebben om Hem voldoende te beschrijven, ook is geen enkele aanduiding over Hem in Mijn Boek, de Bayán, in staat Zijn Zaak voldoende recht te doen wedervaren.”* In dit Boek ver klaart Hij voorts nadrukkelijk: *“De Bayán en al wie daarin genoemd, bewegen zich rond de woorden: ‘Hem, Dien God zal openbaren’, gelijk de Alif (het evangelie) en zal wie daarin genoemd, zich bewegen rond de uitspraken van Muhammad, de Apostel Gods.”* Voorts zegt Hij: *“Het duizendmaal doorlezen van de Bayán kan niet opwegen tegen het lezen van één enkel vers dat onthuld zal worden door ‘Hem, Dien God zal openbaren! Nu is de Bayán nog gelijk een zaad; wanneer ‘Hij, Dien God zal openbaren’ verschijnt, zal zijn uiteindelijke volmaaktheid aan de dag treden. De Bayán en zij die daarin geloven verlangen vuriger naar Hem dan een minnaar naar zijn geliefde.... De Bayán ontleent al zijn glorie aan ‘Hem, Dien God zal openbaren’. Gezegend zij hij die in Hem gelooft en wee hem die Zijn waarheid verwerpt.”*

Tot Siyyid Yahyáy-i-Dárábí bijgenaamd Vahíd, de geleerdste, de welsprekendste en de invloedrijkste van Zijn aanhangers richt de Báb deze waarschuwing: *“Bij de rechtvaardigheid van Hem Wiens Kracht het zaad doet kiemen en Die de geest des levens in alle dingen blaast, zo Ik zou weten dat gij ten tijde van Zijn verschijning Hem zou verloochenen, dan zou Ik u zonder aarzelen verstoten en uw geloof afwijzen.... Als daarentegen Mij werd gezegd, dat een christen die geen aanhanger van Mijn Geloof is, in Hem gelooft, hem zal Ik beschouwen als Mijn oogappel.*

In een Zijner gebeden richt Hij aldus tot Bahá'u'lláh: *“Verheven zijt Gij, O Gij mijn Heer, de Almachtige! Hoe nietig en verachtelijk schijnt mijn woord en al wat op mij betrekking heeft als het niet tot Uw grote Glorie dient. Geef, dat met de hulp van Uw genade al wat op mij betrekking heeft in Uw ogen aanvaardbaar mag zijn.”*

In de Qayyúmu'l-Asmá' - het commentaar van de Báb op de Súrih van Jozef- door de Auteur van de Iqán gekenmerkt als *“het eerste, grootste en machtigste”* der door de Báb geopenbaarde boeken, lezen wij de volgende woorden met betrekking tot Bahá'u'lláh: *“O Gij, groot en almachtige Meester, geheel uit het volkomen niets hebt Gij mij door de hemelse kracht van Uw macht voortgebracht en hebt Gij mij doen opstaan om deze Openbaring te verkondigen. In geen ander dan U heb ik mijn vertrouwen gesteld, aan geen ander dan U heb ik mijn vertrouwen gesteld, aan geen andere wil dan Uw wil heb ik mij onderworpen.....O Gij, Relict van God! Geheel voor U offerde ik mij; om Uwentwille aanvaarde ik vervloekingen en heb ik slechts gesmacht naar martelaarschap op het pad van Uw Liefde. God, de Verhevene, Beschermmer, de*

Aloude der Dagen, is mij tot Getuige!” “En als het vastgestelde uur geslagen heeft”, zo richt Hij zich verder tot Bahá’u’lláh in hetzelfde commentaar, “onthul dan, als God. de Alwijze het toestaat, vanuit de hoogten van de Verhevenste en Mystieke Berg, een zwakke, oneindig kleine glimp van Uw ondoorgrondelijk Mysterie, opdat zij die de glans van de luister van de Sinaí erkennen, bij de aanblik van een bliksemflits van het felle en karmozijnrode licht dat Uw Openbaring omhult, mogen bezwijmen en sterven.”

Als nog een getuigenis van de grootheid van de Openbaring, met Bahá’i’llah vereenzelvigd, kan met de volgende passages aanhalen uit de Tafel van Abdu’l-Bahá, gericht aan een vooraanstaand volgeling van Zoroaster: *“Gij hebt geschreven dat, volgend de heilige boeken van de aanhangers van Zoroaster, in de laatste dagen, en wel in drie afzonderlijke Beschikkingen, de zon zekerlijk tot stilstand zal worden gebracht. In de eerste Beschikking is voorzeggd, dat de zon tien dagen bewegingloos zal blijven; in de tweede tweemaal die periode; en in de derde zelfs niet minder dan een gehele maand. Deze voorspelling moet aldus worden uitgelegd: de eerste Beschikking die hier is bedoeld, is de mohammedaanse Beschikking, gedurende welke de Zon van waarheid tien dagen stil stond: iedere dag geldt als een eeuw. De mohammedaanse Beschikking moet derhalve niet minder dan 1000 jaar geduurd hebben, hetgeen precies de periode is, welke verliep vanaf de ondergang van de ster van het imanaat tot aan de komst van de Beschikking welke door de Báb werd verkondigd; de tweede Beschikking, waarnaar in deze voorspelling wordt verwezen, is die welke de Báb Zelf werd ingewijd, en aanving in het jaar 1260 N.H. en die eindigde in het jaar 1280 N.H.. Wat de derde Beschikking - de door Bahá’u’lláh verkondigde Openbaring - aangaat : daar de Zon van Waarheid bij het bereiken van deze stand in de volheid van zijn middagpracht schijnt, is de duur van deze Beschikking vastgesteld op een gehele maand, de maximum tijd die de zon nodig heeft om een teken van de dierenriem te doorlopen. Hieruit kunt gij u een voorstelling maken van de omvang van de Bahá’i-cyclus - een cyclus die zich over een periode van tenminste 500.000 jaar moet uitstrekken.”*

De tekst van deze heldere en gezaghebbende uitlegging van een zo oude profetie toont duidelijk aan, hoezeer het nodig is dat ieder trouwe aanhanger van het Geloof de goddelijke oorsprong van de mohammedaanse Beschikking aanvaardt en de onafhankelijke status ervan hoog houdt. De geldigheid van het imanaat is daarenboven onvoorwaardelijk erkend in deze zelfde aanhalingen- de goddelijke ingestelde instelling, de schatkamer van een van de twee waardevolste erfenissen van de islam waarvan het meest vooraanstaande lid, de Báb, een rechtstreekse afstammeling was en welke gedurende een periode van niet minder dan 260 jaar uitverkoren bleef de leiding van de Allerhoogste te ontvangen.

Verder moeten wij erkennen, dat deze profetie getuigt van het onafhankelijke karakter van de Bábi-godsbeschikking en indirect de waarheid bevestigt dat, volgens het principe van de progressieve openbaring, iedere Manifestatie van God de mensheid in Zijn Dag een mate van goddelijke leiding verleent die vollediger is dan die men uit een voorgaand, minder ontvankelijk tijdperk heeft kunnen ontvangen of waarderen. Alleen hierom en niet om enige grotere verdienste, die aan het Bahá’i Geloof inherent is, getuigt deze voorspelling van de ongeëvenaarde kracht en glorie, waarmede de Beschikking van Bahá’u’lláh is bekleed- een Beschikking waarvan wij volledige draagwijdte wel nimmer zullen kunnen bepalen.

Het Geloof van Bahá’u’lláh dient werkelijk, als wij getrouw willen zijn aan het overweldigende dat deze Boodschap omvat, te worden beschouwd als het hoogtepunt van een tijdkring, de laatste fase in een reeks van achtereenvolgende, voorbereidende en voortschrijdende openbaringen. De openbaringen die beginnen bij Adam en eindigen bij de Báb, hebben met steeds grotere nadruk de weg bereid voor de komst van die Dag der Dagen dat Hij die de Beloofde aller tijden is, wordt geopenbaard.

De uitspraken van Bahá'u'lláh getuigen ruimschoots van deze waarheid. De geringste verwijzingen naar de aanspraken, in vurige bewoordingen en met onweerstaanbare kracht herhaaldelijk door Hem genoemd, kan reeds de aard der Openbaring, waarvan Hij de uitverkoren drager was, ten volle bewijzen. Aan de woorden die uit Zijn pen - de bron van een zo meeslepde Openbaring - stroomden, moeten wij daarom onze volle aandacht schenken als wij een duidelijker inzicht willen verkrijgen in de belangrijkheid en betekenis ervan, zij het in Zijn handhaving van de weergalozе aanspraak die Hij deed gelden, in Zijn toespelingen op de mysterieuze krachten die Hij heeft vrijgemaakt, of in de zinsneden die de heerlijkheid van Zijn lang verbeide Dag prijzen of de hoge staat loven welke zij zullen bereiken die de verborgen krachten ervan hebben erkend. Bahá'u'lláh en in bijna gelijke mate de Báb en 'Abdu'l-Bahá hebben aan het nageslacht schatkamers vol onmetelijke rijkdommen nagelaten die geen van ons, behorende tot deze generatie, op de juiste waarde kan schatten. Getuigenissen over dit onderwerp zijn doortrokken van zoveel kracht en vertonen zulk een schoonheid, dat slechts zij die de talen waarin deze oorspronkelijk werden geopenbaard, beheersen, kunnen zeggen dat zij ze voldoende begrijpen. Deze getuigenissen zijn zo talrijk, dat een heel boekdeel geschreven zou moeten worden om de belangrijkste ervan te verzamelen. Alles wat ik op dit ogenblik durf te doen is alleen die aanhalingen met u te delen die ik uit Zijn omvangrijke geschriften heb kunnen vergaren.

Bahá'u'lláh verkondigt: *“Ik getuig voor God van de grootheid, de ondoorgrondelijke grootheid van deze Openbaring. Steeds weer hebben Wij in de meeste van onze Tafelen getuigenis van deze waarheid afgelegd, opdat de mensheid uit zijn onachtzaamheid moge ontwaken.”*

Ondubbelzinnig verklaart Hij: *“In deze machtige Openbaring vinden alle godsbeschikkingen uit het verleden haar hoogste, haar uiteindelijke vervulling.”* *“Wat in deze verhevenste Openbaring werd onthuld, is zonder weerga in de geschiedenis en zal ook in de komende eeuwen zijns gelijke niet vinden.”* Op Zichzelf doelend verkondigt Hij: *“Hij is het die in het Oude Testament Jehova werd genoemd, die in het evangelie met de Geest van Waarheid werd aangeduid en die in de Qur'án als de Grote Aankondiging uitgeroepen werd.”* *“Zonder Hem zou geen goddelijke Boodschapper bekleed zijn met de profetenmantel, noch zou een der heilige schriften geopenbaard zijn. Hiervan getuigt al het geschapene.”* *Het woord dat de ene ware God in deze dag uit, al ware dit woord het meest bekende en meest alledaagse is bekleed met de hoogste en ongeëvenaarde onderscheiding.”* *“De mensheid is grotendeels nog onvolwassen. Had zij voldoende bevattingsvermogen verworven, dan zouden Wij haar zoveel van Onze kennis hebben geschonken, dat allen die in de hemel en op aarde vertoeven zich krachtens de genade welke uit Onze pen vloeit volkomen onafhankelijk zouden weten van alle kennis, behalve de kennis van God en veilig gezeten zouden zijn op de troon van blijvende vrede.”* *“De Pen van Heiligheid, zo verzeker Ik plechtig voor God, heeft op Mijn sneeuw witte voorhoofd deze vurige, welriekende en heilige woorden in letters van stralende heerlijkheid geschreven: ‘Aanschouwt, gij die op aarde toeft en gij bewoners der hemelen, getuigt dat Hij in waarheid uw Welbeminde is.’ Hij is het, wiens gelijke de wereld van het geschapene nimmer heeft aanschouwd, Hij in wiens verrukkelijke schoonheid het oog van God, de Bestierder, de Almachtige, de Onvergelijkelijke, behagen heeft gevonden!”*

Bahá'u'lláh roept de gehele Christenheid toe: *“Ziet, gij volgelingen van het Evangelie, hoe de poorten des hemels wijd geopend zijn.”* *“Hij, die ten hemel voer, is thans gekomen. Luistert naar Zijn stem welke luide roept over land en zee en de gehele mensheid de komst van deze Openbaring bekend maakt - een Openbaring waardoor de Tong van Grootheid nu verkondigt: ‘Ziet, de heilige belofte werd vervuld, want Hij, de Beloofde is gekomen!’”* *“De Stem van de Zoon des mensen roept luide vanuit het heilige dal: ‘Hier ben ik, hier ben ik, O God, mijn God... terwijl uit de brandende Braamstruik de roep weerklinkt: ‘Ziet, het Verlangen der wereld is geopenbaard in Zijn verheven heerlijkheid! De Vader is gekomen. Wat u beloofd werd in het Koninkrijk Gods is vervuld. Dit is het Woord dat de Zoon verhulde, toen Hij zeide tot hen die*

Hem omringden, dat zij het toen nog niet dragen konden.... Waarlijk de Geest van Waarheid is gekomen om u in alle waarheid te leiden.... Hij is het die de Zoon verheerlijkte en Zijn Zaak tot glorie bracht...” “De Trooster, wiens komst in alle geschriften werd beloofd, is nu gekomen opdat Hij u alle kennis en wijsheid moge openbaren. Zoekt Hem over de gehele aarde, opdat gij Hem wellicht moogt vinden.”

Bahá'u'lláh schrijft: “Roep luide tot Sion, o Karmel, en verkondig de vreugdevolle tijding: ‘Hij die voor het sterfelijk oog verborgen was, is gekomen! Zijn alles-overwinnende Souvereiniteit is duidelijk; Zijn allesomvattende pracht is onthuld....Spoed u voort en schrijdt rondom de Stad Gods die uit de hemel is neergedaald- de hemelse Kaába, waaromheen de uitverkorenen Gods, de zuiveren van harte en de schare der verhevenste engelen zich in aanbidding hebben bewogen!” “Ik ben het,” zo verzekert Hij in een ander verband, “die door Jesaja’s tong werd geprezen, Hij met wiens Naam zowel de Thora als het Evangelie werden gesierd.” “De Heerlijkheid van de Sinai heeft zich gehaast rond de Dageraad van deze Openbaring te cirkelen, terwijl uit de hoogten van het Koninkrijk de stem van Gods Zoon wordt vernomen, die verkondigt: ‘Maakt haast, gij hoogmoedigen der aarde en spoedt u naar Hem. ‘Karmel heeft zich in deze Dag, in zijn verlangen om te aanbidden, naar Zijn hof gespoed, terwijl uit het hart van Zion de roep klinkt: ‘De belofte is vervuld. Hetgeen in de heilige geschriften van God, de Verhevenste, de Almachtige, de Meest Geliefde, werd aangekondigd, is openbaar gemaakt.” “Hijáz is ontwaakt door de bries welke de boodschap van vreugdevolle hereniging verkondigt. ‘Geprezen zijt Gij, O mijn Heer, Gij Allerhoogste,’ horen wij haar uitroepen. ‘Ik was dood daar ik van U gescheiden was; de wind, met de geur van Uw aanwezigheid bezwangerd, heeft mij tot het leven teruggevoerd. Gelukkig hij die zich tot U wendt en wee hem die dwaalt.’ “Bij de ene ware God! Elia spoedde zich tot Mijn hof en beweegt zich dag en nacht rond Mijn troon van heerlijkheid.” “In al zijn majesteit beweegt Salomo zich in deze dag in aanbidding om Mij heen, 21 22 terwijl hij deze verhevenste woorden spreekt: ‘ik heb mijn gelaat tot Uw gelaat gekeerd, O Gij, almachtig Heerser der wereld! Ik heb mij van al wat mij toebehoort onthecht en hunker naar hetgeen Gij bezit!” “Had Muhammad, de Apostel Gods, deze Dag beleefd”, zo schrijft Bahá'u'lláh in een Tafel welke Hij openbaarde aan de vooravond van Zijn verbanning naar de strafkolonie ‘Akká, “dan zou Hij hebben uitgeroepen: ‘Ja waarlijk, ik heb U erkend, O Gij, die het Verlangen zijt der boodschappers van God!’ Had Abraham dit beleefd, dan zou Hij zich eveneens nedergeworpen hebben en in uiterste deemoed voor de Heer uw God hebben uitgeroepen: ‘Mijn hart is van vrede vervuld, O Gij Heer van al wat in de hemel is en op aarde! Ik getuig dat Gij alle glorie van Uw macht en de volle majesteit van Uw wet voor mijn ogen hebt onthuld!’.... Had Mozes het beleefd, dan zou hij eveneens Zijn stem hebben verheven en gezegd: ‘Alle lof zij U dat Gij het licht van Uw aanschijn op mij hebt gericht en mij onder hen hebt doen scharen die het voorrecht werd geschonken Uw gelaat te aanschouwen!’ “Zowel noord als zuid weergalmt van de roepstem welke de komst van onze Openbaring aankondigt. Wij kunnen de stem van Mekka vernemen welke uitroept: ‘Alle lof zij u, O Heer mijn God, de Alglorierijke, dat Gij de adem, bezwangerd met de geur van Uw tegenwoordigheid, over mij hebt doen zweven!” Ook Jeruzalem roept luide: ‘Geloofd en verheerlijkt zijt Gij, O Geliefde van hemel en aarde, omdat Gij het wee van het gescheiden zijn van U hebt veranderd in de vreugde van een levenschenkende hereniging!’ ”

“Bij de rechtvaardigheid Gods”, zo verklaart Bahá'u'lláh als Hij de volle kracht van Zijn onoverwinnelijke macht wil onthullen, “zou enig mens, geheel alleen, zich opmaken in de naam van Bahá en zich toerusten met Zijn liefde, dan zal de Almachtige hem tot de overwinning voeren, ook al zouden de machten van hemel en aarde zich tegen hem opstellen.” “Bij God, buiten Wien er geen ander God is, zou enig mens opstaan voor de zegepraal van ons Geloof, dan zal God hem zekerlijk doen overwinnen, al zouden tienduizenden vijanden tegen hem samenspannen. En als zijn liefde voor Mij in kracht toeneemt, dan zal God hem macht geven

over alle krachten van hemel en aarde. Aldus hebben Wij de geest van macht over alle sferen uitgestort.”

De eeuw welke de komst van Zijn Openbaring te zien gaf, verheerlijkt Hij aldus: “Dit is de Koning der Dagen, de Dag, welke de komst van de Meest Geliefde heeft aanschouwd, de komst van Hem, die in alle eeuwigheid is aangeduid als Het Verlangen der Wereld.” “In deze Dag schijnt de wereld van het bestaan met de pracht van deze goddelijke Openbaring. Al het geschapene verheerlijkt haar verlossende genade en verkondigt haar lof. Het heelal is vervuld van zielsverrukkende vreugde en blijdschap. De geschriften van vroegere Godsbeschikkingen verkondigen het grote jubelfeest dat deze verhevenste Dag van God moet begroeten. Zalig degene die deze Dag heeft mogen beleven en zijn rang heeft herkend.” “Zou de mensheid op gepaste wijze acht slaan op één enkel woord van lof, dan zou ze zo van verrukking vervuld worden, dat ze er door overweldigd en buiten zichzelf van verbazing zou zijn. In vervoering zou ze stralend boven de horizon van waar begrip verrijzen.”

“Weest eerlijk, gij volkeren der aarde,” aldus maant Hij de mensheid aan, “betaamt het u te twifelen aan het gezag van Een, naar wiens aanwezigheid ‘Degene die met God sprak’ (Mozes) zozeer heeft verlangd, wiens schoonheid de ‘welbemindende Gods’ (Muhammad) zo vurig verlangde te aanschouwen, door de kracht van wiens liefde de ‘Geest Gods’ (Jezus) ten hemel voer, terwille van wie het ‘Eerste Punt’ (de Báb) Zijn leven offerde?” “Grijpt uw kans,” maant Hij Zijn volgelingen, “Aangezien een vluchtig ogenblik in deze Dag eeuwen uit een voorbijgane tijd verre overtreft....Zon noch Maan zagen ooit een dag als deze... Duidelijk blijkt, dat iedere tijd in welke een Manifestatie van God leefde, goddelijk is beschikt en in zekere zin gekenmerkt kan worden als de door God bestemde Dag. Deze Dag is echter uniek en moet van alle voorgaande Dagen onderscheiden worden. De benaming ‘Zegel der Profeten’ onthult en bewijst ten volle de hoge rang van deze Dag.”

Uitweidende over de krachten verborgen in Zijn Openbaring, openbaart Bahá’u’lláh het volgende: “Door de beweging van Onze Pen van glorie hebben Wij op bevel van de almachtige Bestierder ieder menselijk lichaam nieuw leven ingeblazen en aan ieder woord nieuwe kracht geschonken. Al het geschapene verkondigt de bewijzen van deze wereldomvattende wedergeboorte.” Verder zegt Hij: “Dit is de grootste en vreugdevolste boodschap aan de mensheid door de pen van deze Verguisde gegeven.” Op een andere plaats roept Hij uit: “Hoe groot is de Zaak! Hoe overweldigend belangrijk haar boodschap! Dit is de Dag waarvan gezegd werd: ‘O mijn zoon! God zal waarlijk alles aan het licht brengen, al ware het slechts zo nietig als een mosterdzaadje, verborgen in een rots of in de hemelen of in het binnenste der aarde; want God is scherpzinnig en weet alles.” “Bij de rechtvaardigheid van de ene ware God! Wanneer een enkele splinter van een edelsteen verloren was gegaan en onder een berg stenen begraven lag en verborgen was achter de zeven zeeën, dan nog zal de Hand van de Almachtige deze zekerlijk in deze dag, zuiver en van smetten ontdaan, te voorschijn brengen.” “Hij die zich laaft aan de wateren van Mijn Openbaring zal alle onvergankelijke vreugden smaken welke door God bevolen werden vanaf het begin dat geen begin, tot aan het einde dat geen einde heeft.” “Iedere afzonderlijke letter, uitgaand uit Onze mond, heeft zulk een herscheppende kracht dat er een nieuwe schepping kan ontstaan- een schepping waarvan de grootheid door geen buiten God te doorgronden is. Hij, waarlijk, weet alles.” “Het ligt in Onze macht, zo Wij dit wensen, een rondzwevend stofje in een oogwenk zonnen van oneindige, van ondenkbare pracht te doen voortbrengen, een dauwdrop zich tot wijde en talloze oceanen te doen ontwikkelen; iedere letter kunnen Wij met zulk een kracht bezielen, dat deze in staat is alle kennis uit verleden en toekomst te onthullen.” “Wij bezitten zulk een kracht dat deze, indien aan het licht gebracht, het dodelijkst gif zou veranderen in een onfeilbaar en doeltreffend panacee.”

De staat van de ware gelovige beoordelend, zegt Hij: *“Bij de smarten die de schoonheid van de Alglorierijke kwellen! De staat welke voor de ware gelovige werd beschikt is zodanig dat, zou slechts een deel, kleiner dan het oog van een naald, van de schoonheid van die staat aan de mensheid worden onthuld, iedere toeschouwer zou wegteren van verlangen om deze te bereiken. Daarom werd bestemd dat gedurende dit aardse leven de volle maat van de glorie van zijn eigen staat voor zulk een gelovige verborgen moet blijven.”* *“Als de sluier werd opgelicht,”* verzekert Hij wederom, *“en de volle glorie werd geopenbaard van de staat van hen die zich geheel tot God hebben gekeerd en die in hun liefde tot Hem de wereld hebben verzaakt, zou de gehele schepping verstomd zijn.”*

De nadruk leggende op de hoogst belangrijke aard van Zijn Openbaring, in vergelijking met de daaraan voorafgaande Godsbeschikking, verklaart Bahá'u'lláh het volgende: *“Wanneer alle volkeren der aarde zouden zijn uitgerust met de krachten en eigenschappen die zijn bestemd voor de letters van de Levende, de uitverkoren discipelen van de Báb, wier staat tienduizendmaal heerlijker is dan die, welke de apostelen van weleer hebben bereikt, en wanneer zij allen zonder uitzondering, slechts een ogenblik zouden aarzelen het licht van Mijn Openbaring te erkennen, dan zou hun geloof hun niet baten en zullen zij tot de ongelovigen worden gerekend.”* *“Zo geweldig groot is de uitstorting van goddelijke genade in deze Godsbeschikking dat, zo sterfelijke handen snel genoeg waren om e op te tekenen, er binnen een tijdsbestek van één dag en één nacht een stroom verzen zou vloeien welke in aantal de hele Perzische Bayán zou evenaren.”*

“Sla acht op mijn waarschuwing, gij volk van Perzië,” zo richt Hij Zich tot Zijn landgenoten, *“indien gij de hand aan mij slaat, zal God zekerlijk een ander doen opstaan om de door Mijn dood opengevallen plaats in te nemen; want aldus heeft God vanouds gehandeld, en in Gods handelswijze kunt gij geen verandering ontdekken.”* *“Zouden zij trachten Zijn licht op het vasteland te verbergen, dan zou Hij voorzeker Zijn hoofd in het midden der oceaan opheffen en met luide stem verkondigen: ‘Ik ben de levengever der wereld!’...en zouden zij Hem in een donkere put werpen, dan zullen zij Hem terugvinden, gezeten op de hoogste toppen der aarde, luide roepend tot de gehele mensheid: “Ziet, het Verlangen der wereld is gekomen in Zijn majesteit, Zijn soevereiniteit, Zijn alovertreffende heerschappij!’ En al zou Hij begraven zijn in het diepste der aarde, dan zal Zijn Geest, opwiekend naar de hoogste hemel, de roep doen schallen: ‘Aanschouwt de komst van de Heerlijkheid; getuigt van het Koninkrijk van God, de Heiligste, de Genadige, de Almachtige!’”* *“In de keel van deze Jongeling,”* zo luidt nog een andere verbazingwekkende verklaring, *“liggen klanken opgesloten die, wanneer er aan de mensheid nog minder van onthuld zou worden dan het oog van een naald, nochtans voldoende zouden zijn om iedere berg tot stof te doen uiteenvallen, de bladeren der bomen te doen verkleuren en de vruchten te doen vallen; zij zouden ieder hoofd dwingen zich in verering te buigen en ieder gelaat zich in aanbidding te wenden tot deze almachtige Heerser die op verschillende tijden en op verschillende wijzen verschijnt, gelijk een verterende vlam, gelijk een golvende oceaan, gelijk een stralend licht, gelijk de boom die, geworteld in de heilige aarde, zijn takken opheft tot aan en zelfs voorbij de troon van onsterfelijke heerlijkheid.”*

Vooruitlopend op het Stelsel, voorbestemd om door de onweerstaanbare kracht van Zijn Wet later onthuld te worden, schrijft Hij: *“Het evenwicht in de wereld is verstoord door de vibrerende invloed van deze grootste, deze nieuwe Wereldorde. In het geregelde leven van de mensheid is een ommekeer teweeggebracht door de werking van dit unieke, dit wonderbaarlijke Stelsel- zoals het oog der stervelingen nooit heeft aanschouwd.”* *De Hand van Almacht heeft Zijn Openbaring op een onaantastbaar en duurzaam fundament gegrondvest. Door mensen veroorzaakte stormen van strijd zijn niet bij machte de basis ervan te ondermijnen, evenmin zullen hun hersenschimmige theorieën er in slagen het bolwerk te schaden.”*

In de *Súratu'l-Haykal*, een der uitdagendste werken van Bahá'u'lláh, staan de volgende verzen opgetekend, waarvan elk voor zich getuigt van de onweerstaanbare kracht waarmee de door zijn Auteur verkondigde Openbaring doortrokken is: *“In Mijn tempel aanschouwt men slechts de Tempel van God en in Mijn schoonheid slechts Zijn Schoonheid en in Mijn wezen slechts Zijn Wezen en in Mijzelf slechts Hemzelf en in Mijn bewegen slechts Zijn Bewegen en in Mijn berusting slechts Zijn Berusting en in Mijn Pen slechts Zijn Pen, de Machtige, de Algeprezene. In Mijn ziel woont niets dan de Waarheid en in Mijzelf ziet men slechts God.” “De Heilige Geest zelf werd door middel van één enkele letter geopenbaard door deze Grootste Geest, wanneer gij tot hen behoort die begrijpen.” ... “In de schatkamer van Onze Wijsheid ligt een niet-geopenbaarde kennis, waarvan één enkel woord - zo Wij dit aan de mensheid zouden willen onthullen - ieder menselijk wezen de Manifestatie van God zou doen herkennen en Zijn alwetendheid erkennen, een ieder in staat zou stellen de geheimen van alle wetenschappen te doorgronden en zo'n hoge staat te bereiken, dat hij volkomen onafhankelijk zou zijn van alle kennis uit het verleden en van de toekomst. Wij bezitten nog meer kennis, waarvan Wij echter geen letter kunnen onthullen, evenmin achten Wij de mensheid in staat ook slechts de geringste toespeling op de betekenis ervan te vernemen. Aldus hebben Wij u omtrent de kennis van God, de Alwetende, de Alwijze ingelicht.” “De dag nadert, waarop God door een daad van Zijn Wil een mensenras zal doen opstaan, waarvan de aard door geen buiten God, de Almogende, de Bij-Zich-Bestaande zal zijn te doorgronden.” “Eerlang zal Hij uit de Boezem van Kracht de Handen van Gezag en Macht trekken- Handen die op zullen staan om de overwinning voor deze Jongeling te behalen en die de mensheid zullen reinigen van de bezoedeling door de uitgestotenen en de goddelozen. Deze Handen zullen hun Lendenen omgorden om het Geloof van God te verdedigen en zij zullen in Mijn naam, de bij-zich-bestaande, de machtige, de volkeren en geslachten der aarde onderwerpen. Zij zullen de steden binnentrekken en de harten aller inwoners van vrees vervullen. Aldus zijn de bewijzen van Gods macht; hoe vreselijk, hoe geweldig is Zijn macht!”*

Aldus luidt, inniggeliefde vrienden, Bahá'u'lláh's eigen schriftelijke getuigenis omtrent de aard van Zijn Openbaring. Naar de verklaringen van de Báb die de kracht van deze opzienbare uitspraken verhogen en er de waarheid van bevestigen, heb ik reeds verwezen. Wat ik in dit verband nog in beschouwing moet nemen, zijn die passages in de geschriften van Abdu'l-Bahá, de aangewezen Uitlegger van deze uitspraken, welke een verder licht werpen op dit adembenemende onderwerp en verschillende kenmerken ervan aanvullen. Zijn wijze van spreken is inderdaad even nadrukkelijk en zijn bijdrage niet minder gloedvol dan die van Bahá'u'lláh of de Báb.

“Eeuwen, ja zelfs lange tijden moeten voorbijgaan,” zo verklaart hij in een van zijn vroegste Tafelen, *“voordat de Zon van Waarheid weer in zijn midzomerpracht of wederom in zijn stralende lentepracht verschijnt...Hoe dankbaar moeten wij zijn, dat wij in deze Dag tot ontvangers van zulk een overweldigende gunst werden gemaakt! O, hoe wensten wij dat wij tienduizend levens bezaten, opdat wij deze in dankbaarheid konden offeren voor dit zeldzame voorrecht, deze voorname gave, zulk een onschatbare milddadigheid!”* *“Het beschouwen alleen al,”* zo voegt hij hieraan toe, *“van de Godsbeschikking welke werd ingeluid door de Gezegende Schoonheid, zou hebben volstaan om de heiligen uit voorbije tijden te overweldigen, heiligen die verlangend waren deel te nemen - al ware het slechts een enkel ogenblik - in de grote glorie daarvan.”* *“De heiligen uit vervlogen tijden en eeuwen hebben zonder uitzondering met betraande ogen gesmacht om, al ware het slechts voor een ogenblik, in de Dag van God te mogen leven. In ongestild verlangen gingen zij naar het hiernamaals. Hoe groot is daarom de milddadigheid van de Abhá Schoonheid die, trots onze volstreekte onwaardigheid, in ons door Zijn genade en barmhartigheid in deze goddelijk verlichte eeuw de geest des levens heeft geblazen, ons heeft samengebracht onder de banier van de Beminde der wereld en verkozen heeft ons een genade te verlenen waarnaar de machtigen uit voorbije tijden tevergeefs hebben*

gesmacht.” “De zielen van de bevoorrechten onder de schare in den hoge,” bevestigt hij verder, “de heilige bewoners van het allerhoogste Paradijs zijn in deze Dag vervuld van een brandend verlangen naar deze wereld terug te keren, opdat zij de Abhá Schoonheid mogen offeren.”

In een zinsnede die betrekking heeft op de groei en toekomstige ontwikkeling van het Geloof verklaart hij: “De pracht van Gods stralende barmhartigheid heeft de volkeren en geslachten der aarde omhuld en de gehele wereld baadt in haar stralende heerlijkheid....De dag zal spoedig aanbreken, dat het licht van goddelijke eenheid zowel oost als west zodanig zal hebben doordrongen, dat geen mens dit langer zal durven ontkennen.” Thans heeft de Hand van goddelijke macht de grondslagen van deze allerhoogste milddadigheid en deze wonderbaarlijke gave hecht in de wereld van het zijn gelegd. Al wat in het binnenste van deze heilige cyclus verborgen is, zal geleidelijk te voorschijn komen en worden onthuld, want thans staat men aan het begin van zijn groei en aan de dageraad van de openbaring zijner tekenen. Voor het einde van deze eeuw en dit tijdperk zal het zonneklaar worden, hoe wonderbaarlijk die lente was en hoe hemels dat geschenk!”

Om de verheven staat van de ware gelovige, waarnaar door Bahá’u’lláh wordt verwezen, te bevestigen, openbaart hij het volgende: “De staat die hij, die deze Openbaring waarlijk heeft erkend, zal bereiken, is dezelfde als die welke was bestemd voor die profeten van het huis Israëls, welke niet als Manifestaties ‘begiftigd met standvastigheid’ worden beschouwd.”

Met betrekking tot de Manifestaties welke zullen volgen op de Openbaring van Bahá’u’lláh geeft ‘Abdu’l-Bahá deze duidelijk omschreven en belangrijke verklaring: “Omtrent de Manifestaties welke in de toekomst ‘in de schaduw der wolken’ zullen nederdalen; weet waarlijk dat voor wat hun verhouding tot de bron hunner inspiratie betreft, zij zich onder de schaduw van de Aloude Schoonheid bevinden. Met betrekking tot het tijdperk waarin zij verschijnen zal evenwel een ieder van hen ‘doen al wat Hij wil.’”

“O, mijn vriend,” zegt hij in een zijner Tafelen tot een man van erkend gezag en aanzien, “het eeuwige Vuur, door de heilige Boom brandt fel in het hart der wereld. De wereldbrand welke het zal veroorzaken, zal de ganse aarde omvatten. Zijn laaiende gloed zal haar volkeren en geslachten verlichten. Alle tekenen zijn onthuld; iedere profetische zinspeling is duidelijk geworden. Al hetgeen is bewaard in de Geschriften uit het verleden is verklaard. Het is niet meer mogelijk te twifelen of te aarzelen... De tijd dringt. Het goddelijke Strijdros is ongeduldig en kan niet langer wachten. Aan ons de taak voorwaarts te snellen en eer het te laat is de overwinning te behalen.” En tenslotte, in een van zijn ogenblikken van vervoering, tijdens de eerste dagen van zijn beleid, voelde hij zich bewogen de volgende diepontroerende passage tot een zijner meest vertrouwde en vooraanstaande volgelingen te richten: “Wat zal ik nog meer zeggen? Wat kan mijn pen nog anders verhalen? Zo luidt klinkt de roep die weergalmt vanuit het Abhá Koninkrijk, dat sterfelijke oren welhaast doof worden door de trillingen ervan. De gehele schepping, dunkt mij, wordt gespleten en valt uiteen door de verpletterende invloed van de oproep van God die uitgaat vanuit de troon van heerlijkheid. Meer dan dit kan ik niet schrijven.”

Inniggeliede vrienden! Genoeg is gezegd en de aangehaalde passages uit de geschriften van de Báb, van Bahá’u’lláh en ‘Abdu’l-Bahá zijn voldoende talrijk en verscheiden om de ernstige lezer te overtuigen van de verhevenheid van deze ongeëvenaarde cyclus in de wereldgeschiedenis der godsdiensten. Het zou volkomen onmogelijk zijn de betekenis of de invloed te overschatten welke deze heeft uitgeoefend en in steeds toenemende mate moet uitoefenen naarmate zijn prachtige stelsel zich ontplooit temidden der chaos van een ineenslopende beschaving.

Een woord van waarschuwing tot hen die deze bladzijden lezen schijnt echter wel raadzaam, alvorens ik verder ga met het ontwikkelen van mijn betoog. Laat niemand die in het licht van de

voorgaande passages nadenkt over de aard van de Openbaring van Bahá'u'lláh, het karakter ervan misverstaan of de bedoeling van de Auteur misduiden. De goddelijkheid, toegeschreven aan zulk een verheven wezen en de volledige belichaming van de namen en hoedanigheden van God in zulk een verheven Persoon, moet in geen geval verkeerd worden begrepen of uitgelegd. De menselijke tempel die tot voertuig van zulk een overweldigende Openbaring is gemaakt, moet - zo wij trouw willen zijn aan de beginselen van ons Geloof - steeds volkomen onderscheiden worden van die "verborgenste Geest der Geesten" en "eeuwige Essentie der Essenties" die onzichtbare en rationele God Die, hoezeer wij ook de goddelijkheid van Zijn Manifestaties op aarde verheerlijken, op generlei wijze Zijn oneindige, Zijn onkenbare, Zijn 38 39 40 onvergankelijke en alomvattende Werkelijkheid kan belichamen in de tastbare en beperkte gestalte van een sterfelijk wezen. Waarlijk, de God Die Zijn eigen werkelijkheid aldus zou kunnen belichamen, zou in het licht van Bahá'u'lláh's leer onmiddellijk ophouden God te zijn. Zo'n grove en fantastische theorie van de incarnatie van God is even ver verwijderd van een onverenigbaar met de kern van het Bahá'i Geloof als de evenmin toelaatbare pantheïstische en antropomorfe voorstellingen van God, welke beide door Bahá'u'lláh's uitspraken ten stelligste worden verworpen en waarvan de onwaarheid aan de kaak wordt gesteld.

Hij die in ontelbare passages Zijn uitspraken de "*Stem van God, de Roepstem van God Zelf*" noemt, verklaart aldus plechtig het volgende in de Kitáb-i-Iqán: "*Voor ieder scherpziend en verlicht hart is het duidelijk dat God, de onkenbare Essentie, het goddelijke Wezen, onmetelijk verheven is boven iedere menselijke eigenschap, zoals lichamelijk bestaan, stijgen en neerdalen, vooruitgang en teruggang.... Hij is en was altijd verborgen in de aloude eeuwigheid van Zijn Wezen en zal eeuwigdurend in Zijn Werkelijkheid verborgen blijven voor het menselijk oog....Hij is verheven buiten en boven alle scheiding en vereniging, alle nabijheid en verafzijn....' God was alleen; er was niemand buiten Hem' is een zekere getuigenis van deze waarheid.*"

Over God sprekend, verklaart Bahá'u'lláh: "*Sedert onheuglijke Tijden bleef Hij, het goddelijk Wezen, verborgen in de onuitsprekelijke heiligheid van Zijn verheven Zelf en zal eeuwigdurend gehuld blijven in het ondoorgroendelijke mysterie van Zijn onkenbare Essentie... Tienduizend Profeten, ieder van hen een Mozes, zijn als door de bliksem getroffen op de Sinai van hun vorsen, door Zijn onverbiddelijke stem: 'Gij zult nimmer aanschouwen!'; terwijl talloze Boodschappers, ieder even voornaam als Jezus, teneergeslagen zijn op hun hemelse troon door het verbod: 'Mijn Essentie zult gij nimmer begrijpen!'" "Hoe verbijsterend," verklaart Bahá'u'lláh in Zijn gebed tot God, "*is voor mij, onbeduidend als ik ben, de poging om de heilige diepten van Uw kennis te peilen! Hoe nutteloos zijn mijn inspanningen om mij de grootte van de macht, eigen aan het werk Uwer handen- de openbaring van Uw scheppende kracht- voor te stellen.*" "*Beschouw ik, O mijn God, de verhouding welke mij aan U bindt,*" aldus openbaart Hij in weer een ander gebed in Zijn eigen handschrift, "*dan gevoel ik mij gedrongen al het geschapene te verkondigen: 'Waarlijk, Ik ben God!'; en ziet, als ik mijzelf beschouw, bevind ik mij grover dan klei!*"*

Bahá'u'lláh verklaart verder in de Kitáb-i-Iqán: "*Daar de deur tot de kennis van de Aloude der Dagen aldus voor alle wezens is gesloten, deed de Bron van oneindige genade, ... deze stralende Juwelen van Heiligheid uit het rijk van de geest verschijnen in de edele vorm van de menselijke tempel en zich aan alle mensen openbaren, opdat zij aan de wereld de geheimen van het onveranderlijke Wezen kunnen meedelen en vertellen van de subtiliteiten van Zijn onvergankelijke Essentie.... Alle Profeten van God, Zijn welbegunstigden, Zijn heilige en uitverkoren Boodschappers zijn, zonder uitzondering, de dragers van Zijn namen en de belichamingen van Zijn hoedanigheden.... Deze Tabernakels van heiligheid, deze eerste Spiegels die het licht van onvergankelijke glorie weerkaatsen, zijn slechts uitdrukkingen van Hem die de Onzichtbare der Onzichtbaren is.*"

Dat Bahá'u'lláh, niettegenstaande de overweldigende intensiteit van Zijn Openbaring, gezien moet worden als wezenlijk een dezer Manifestaties van God en nimmer vereenzelvigd moet worden met die onzichtbare Werkelijkheid, de Essentie van God Zelf, is een der belangrijkste belijdenissen van ons Geloof- een belijdenis welke nooit verhuld mag worden; en geen van zijn aanhangers mag ooit toestaan dat de zuiverheid hiervan in gevaar wordt gebracht. Evenmin poogt de Bahá'i Openbaring- waar deze er aanspraak op maakt het hoogtepunt van een profetische cyclus te zijn en de vervulling van de belofte aller tijden- in enig opzicht de eerste en eeuwige beginselen welke de voorafgaande godsdiensten bezielen en er aan ten grondslag liggen, ongeldig te verklaren. Het aan elk dezer godsdiensten ten grondslag liggende goddelijke gezag wordt door haar erkend en tot haar meest hechte en uiteindelijke basis gemaakt. Deze ziet hen in geen ander licht dan dat der verschillende trappen in de geschiedenis der eeuwigheid, en de voortdurende evolutie van één religie, goddelijk en ondeelbaar, waarvan ze zelf slechts een integrerend deel uitmaakt. Deze Openbaring wil hun goddelijke oorsprong niet verdoezelen, noch de erkende grootheid van hun ontzagwekkende resultaten verkleinen. Deze kan geen poging dulden die hun kenmerkende eigenschappen tracht te verdraaien of de waarheden die zij inscherpen tracht te kleineren. Haar leringen wijken geen haarbreedte af van de waarheden die ze bevatten en het gewicht van haar boodschap ontnemt geen tittel of jota aan de invloed die ze uitoefenen of de trouw waarmee ze bezielen. Verre van te trachten de geestelijke basis, van de stelsels der wereldgodsdiensten omver te werpen, verklaart ze dat haar onveranderlijk doel bestaat in het uitbreiden van hun basis, in het wederom uiteenzetten van hun grondslagen, het met elkaar in overeenstemming brengen van hun doelstellingen, hun leven nieuwe kracht te verlenen, hun eenheid aan te tonen, de oorspronkelijke zuiverheid van hun leer te herstellen, hun functies te coördineren en te helpen in het bereiken van hun hoogste aspiraties. Deze goddelijk geopenbaarde godsdiensten, naar een nauwkeurig waarnemer het zo duidelijk heeft geformuleerd, "zijn niet gedoemd om te sterven, maar om herboren te worden... 'Sterft niet het kind in de jongeling en de jongeling in de man; en nochtans sterven kind noch jongeling?'"

In de Kitáb-i-Iqán legt Bahá'u'lláh uit: *"Zij die de Lichten van Waarheid zijn en de Spiegels die het licht van goddelijke Eenheid Weerkaatsen, in welk tijdperk en cyclus Zij ook uit hun onzichtbare verblijfplaatsen van aloude glorie zijn neergezonden naar deze wereld om de zielen der mensen op te voeden en het geschapene met genade te bekleden, zijn onveranderlijk begiftigd met een algebiedende macht en bekleed met een onoverwinnelijke soevereiniteit... Deze geheiligde Spiegels, deze dageraden van aloude glorie, zijn allen de Belichamingen op aarde van Hem Die de centrale lichtbol is van het heelal, Zijn Essentie en uiteindelijke Doel. Uit hem komt hun kennis en kracht; uit Hem spruit hun soevereiniteit voort. De schoonheid van hun aangezicht is slechts een weerspiegeling van Zijn beeld en hun openbaring een teken van Zijn onsterfelijke glorie... Door hen wordt een genade overgebracht die oneindig is en door hen wordt het licht dat nimmer kan verflauwen geopenbaard... Menselijke woorden kunnen nimmer passend hun lof bezingen en geen menselijke taal kan ooit hun mysterie onthullen."* "Aangezien deze Vogels van de hemelse troon," voegt Hij eraan toe, "allen vanuit de hemel van Gods Wil worden gezonden en daar zij allen opstaan om Zijn onweerstaanbaar Geloof te verkondigen, worden zij daarom allen als één ziel en één persoon beschouwd... Zij verblijven allen in hetzelfde tabernakel, zweven in dezelfde hemel, zijn gezeten op dezelfde troon, spreken dezelfde taal en verkondigen hetzelfde Geloof... Zij verschillen alleen in de intensiteit van hun openbaring en de meer of minder sterke kracht van hun licht... Dat een bepaalde hoedanigheid van God niet uiterlijk aan het licht kwam door deze Kernen van Onthechting sluit niet in dat Zij de Dageraden van Gods hoedanigheden zijn en de Schatkamers van Zijn heilige namen, deze niet werkelijk bezaten."

Ook dienen wij steeds te bedenken dat, hoe groot de duidelijke kracht van deze Openbaring ook is en hoe uitgestrekt de draagwijdte van de door haar Auteur ingeleide Godsbeschikking ook zij,

deze met nadruk de aanspraak afwijst als zou dit de laatste openbaring van Gods wil en doel voor de mensheid zijn. Het huldigen van een dergelijke opvatting van haar aard en werking zou gelijk staan aan verraad aan de Zaak en een ontkenning van de waarheid ervan. Het moet noodzakelijkerwijs in botsing komen met het grondbeginsel dat de hoeksteen van het Bahá'í Geloof vormt; het beginsel dat religieuze waarheid niet absoluut, doch relatief is, dat goddelijke Openbaring geordend, onafgebroken en progressief is en niet in vlagen geschiedt of eindig is. De categorische afwijzing door de volgelingen van Bahá'u'lláh's Geloof van de aanspraak op finaliteit, zoals deze door de verschillende godsdienstige systemen, door de Profeten uit het verleden ingeleid, wordt gebracht, is dan even klaar en nadrukkelijk als hun eigen afwijzing om deze zelfde finaliteit op te eisen voor de Openbaring waarmede zij worden vereenzelvigd. *“Te geloven, dat alle openbaring voorbij is, dat de poorten van goddelijke barmhartigheid gesloten zijn, dat uit de dageraad van eeuwige heiligheid geen zon meer zal opkomen, dat de oceaan van eeuwigdurende milddadigheid voor immer bewegingloos is, en dat de Boodschappers van God niet meer worden geopenbaard uit het tabernakel van aloude glorie,”* moet in de ogen van iedere volgeling van het Geloof als een ernstige en onvergeeflijke afwijking van een van de dierbaarste en meest fundamentele grondbeginselen ervan worden beschouwd.

Een verwijzing naar enige van de reeds geciteerde uitspraken van Bahá'u'lláh en Abdu'l-Bahá zal zeker voldoende zijn om zonder de minste twijfel de waarheid van dit allerbelangrijkste beginsel aan te tonen. Zou de volgende passage uit de Verborgen Woorden niet eveneens kunnen worden uitgelegd als een allegorische toespeling op de progressiviteit van goddelijke Openbaring en een erkenning door de Auteur dat de Boodschap welke Hem is toevertrouwd niet de laatste en uiteindelijke uitdrukking is van de wil en leiding van de Almachtige? *“O Zoon van Rechtvaardigheid! In het diepst van de nacht begaf zich de schoonheid van het onsterfelijk Wezen van de smaragden hoogte van trouw naar de Sadratu'l-Muntahá en weende zo bitter dat de hemelse scharen en de bewoners van de rijken in den hoge weeklaagden over Zijn wenen. Daarop werd er gevraagd: Waarom dit wenen en klagen? Hij antwoordde: zoals geboden wachtte ik vol verwachting op de heuvel van trouw, doch ademde niet de geur van trouw in van hen die op aarde verwijlen. Dan tot terugkeer gemaand, zag Ik plotseling dat enige duiven van heiligheid het zwaar te verduren hadden in de klauwen van aardse honden. Waarop de hemelse maagd ongesluierd en stralend uit Haar mystieke woning snelde en naar hun namen vroeg, en allen werden genoemd op één na. Na aandringen werd de eerste letter ervan gezegd, waarop de bewoners van de hemelse verblijven uit hun woning van heerlijkheid toesnelden. En toen de tweede Letter werd uitgesproken, vielen zij allen neer in het stof. Opdat moment weerklonk een stem uit het binnenste van het heiligdom: ‘Tot hiertoe en niet verder!. Waarlijk, wij getuigen van hetgeen zij hebben gedaan en nu nog doen.’”*

In duidelijker taal getuigt Bahá'u'lláh van deze waarheid in een van de door Hem in Adrianopel geopenbaarde Tafelen: *“Weet waarlijk dat de sluier welke Ons aangezicht verborgen houdt niet geheel opgeheven is. Wij hebben ons Wezen onthuld in een mate welke overeenkomt met het bevattingsvermogen van de mensheid van Onze tijd. Zo de Aloude Schoonheid in de volheid van Zijn heerlijkheid onthuld werd, zou het sterfelijk oog verblind worden door de schitterende intensiteit van Zijn openbaring.”*

In de Súriy-i-Sabr, reeds in 1863 geopenbaard op de eerste dag van Zijn aankomst in de tuin van Ridván, verzekert Hij: *“God heeft Zijn Boodschappers naar de aarde gezonden om Mozes en Jezus op te volgen, en alzo zal Hij voortgaan ‘tot het einde dat geen einde heeft’; opdat Zijn genade uit de hemel van goddelijke milddadigheid de mensheid bij voortdoring zal worden verleend.”*

“Voor Mijzelf ben Ik niet bezorgd.” verklaart Bahá'u'lláh nog duidelijker. *“Mijn angsten gelden Hem die u gezonden zal worden na Mij- Hem die met grote soevereiniteit en machtige*

heerschappij zal worden bekleed.” Voorts schrijft Hij in de Súratu’l-Haykal: “Met de woorden die Ik heb geopenbaard, ben Ikzelf niet bedoeld, maar veeleer Hij die na Mij zal komen. God is hiervan getuige, Hij de Alwetende.” “Handel niet met Hem”, zegt Hij verder, “zoals gij Mij hebt behandeld.”

In een uitvoeriger passage ondersteunt de Báb dezelfde waarheid in Zijn geschriften: “Het is zonneklaar,” schrijft Hij in de Perzische Bayán, “dat het doel van alle voorgaande godsbeschikkingen er op gericht was de weg te effenen voor de komst van Muhammad, de Apostel Gods. Deze hadden, met inbegrip van de Mohammedaanse Godsbeschikking, op hun beurt de Openbaring, verkondigd door de Qá’im, tot doel. Het aan deze Openbaring ten grondslag liggende doel, zowel als van de eraan voorafgegane Openbaringen, bestond eveneens in het verkondigen van de komst van het Geloof van Hem, Dien God zal openbaren. En dit Geloof - het Geloof van Hem Dien God zal openbaren - tezamen met alle voorafgegane Openbaringen heeft op zijn beurt de Manifestatie ten doel die bestemd is om deze op te volgen. En deze laatste, evenals alle voorafgegane Openbaringen, bereidt de weg voor de Openbaring welke nog volgen zal. Het proces van opkomst en ondergang van de Zon van Waarheid zal aldus oneindig voortgaan- een proces dat geen begin had en geen einde zal hebben.”

In dit verband verklaart Bahá’u’lláh: “Weet voorzeker dat in iedere Godsbeschikking het licht van goddelijke Openbaring aan de mensen werd gegeven in de rechtstreekse verhouding tot hun geestelijke vermogens. Beschouwd de zon. Hoe zwak zijn zijn stralen op het ogenblik dat hij boven de horizon verrijst. Hoe geleidelijk zijn warmte en kracht toenemen naarmate hij het zenit nadert, middelerwijl al het geschapene in staat stellend om zich aan te passen aan de toenemende sterkte van zijn licht. Hoe het gestadig vermindert tot hij het punt bereikt waarop hij ondergaat. Zou hij plotseling alle krachten die in hem verborgen zijn onthullen, dan zou hij ongetwijfeld al het geschapene schade toebrengen.....Als de Zon der Waarheid, in het beginstadium van zijn openbaring, de vermogens welke de voorzienigheid van de Almachtige hem hebben verleend, plotseling in zijn geheel zou openbaren, zou op dezelfde wijze de aarde van menselijk verstand verwoest en vernietigd worden; want ‘s mensen hart zou noch de sterkte van zijn openbaring kunnen verdragen, noch zou het in staat zijn de glans van zijn licht te weerspiegelen. Ontzet en overweldigd zou het ophouden te bestaan.”

In het licht van deze duidelijke en onweerlegbare verklaringen is het onze dure plicht om iedere zoeker naar de waarheid ondubbelzinnig aan te tonen dat vanaf “het begin dat geen begin heeft” de Profeten van de ene, de onkenbare God, waaronder Bahá’u’lláh Zelf, als de kanalen van Gods genade, als de exponenten van Zijn eenheid, als de spiegels van Zijn licht en de openbaarders van Zijn doel, allen tezamen de opdracht ontvingen aan de mensheid in steeds toenemende mate Zijn waarheid, Zijn ondoorgrondelijke wil en goddelijke leiding te onthullen en dat zij zullen voortgaan met het geven van steeds vollere en machtigere openbaringen van Zijn onbegrensde macht en glorie “tot het einde dat geen einde heeft.”

Wij zouden er goed aan doen de volgende passage uit een door Bahá’u’lláh geopenbaard gebed, die aan de realiteit van de grote en essentiële waarheid van Zijn Boodschap aan de mensheid ten grondslag ligt, zo treffend bevestigen en er een verder bewijs van zijn, in onze harten te overdenken: “Geprezen zijt Gij, O Heer Mijn God, voor de wondere openbaringen van Uw ondoorgrondelijk gebod en de menigvuldige rampen die Gij voor Mij hebt bestemd. Eens hebt Gij Mij in de handen van Nimrod overgeleverd; een andere keer stond Gij toe dat Farao’s roede Mij vervolgde. Alleen Gij kunt, door Uw alomvattende kennis en de werking van Uw wil, de ontelbare beproevingen welke Ik door hun toedoen heb ondergaan, schatten. Eens hebt Gij Mij in de gevangenis van de goddeloze geworpen, om geen andere reden dan dat Mij werd ingegeven in de oren van de uitverkorenen bewoners van Uw Koninkrijk een aanduiding te fluisteren van de visie, waarmede Gij Mij door Uw kennis inspireerde, en door de kracht van Uw

De Báb macht de betekenis ervan aan Mij openbaarde. Een andere keer hebt Gij Mij geboden dat Ik onthoofd zou worden door het zwaard van de ongelovigen. Daarna werd Ik gekruisigd omdat Ik de verborgen juwelen van Uw glorievolle eenheid voor de ogen der mensen ontsluitte, daar ik hun de wondere tekenen van Uw soevereine en eeuwigdurende macht openbaarde. Hoe bitter waren in een volgend tijdperk de vernederingen, waarmede Ik overstelpt werd in de vlakte van Karbilá Hoe eenzaam voelde Ik mij onder Uw volk! Tot welk een staat van hulpeloosheid werd Ik gebracht in dat land! Niet tevreden met zulk een onwaardige behandeling, hebben mijn vervolgers Mij onthoofd, en Mijn hoofd hoog megedragen van land tot land, hebben zij het met openlijk vertoon de starende ongelovige menigte laten zien en hebben het geplaatst op de zetel der verdorvenen en ongelovigen. In een later tijdperk werd Ik opgehangen en werd Mijn borst tot doelwit der pijlen van boosaardige wreedheid van Mijn vijanden gemaakt. Mijn ledematen werden doorzeefd met kogels en Mijn lichaam werd in stukken gescheurd. Tenslotte, ziet hoe in deze Dag Mijn verraderlijke vijanden tegen Mij hebben samengespannen en voortdurend samenzweren om het vergif van haat en boosaardigheid in de zielen van Mijn dienaren te laten indringen. Uit alle macht beramen zij plannen om hun doel te bereiken.... Hoe smartelijk Mijn toestand ook is, O God, Mijn Welbeminde, Ik betuig U Mijn dank, en Mijn geest is dankbaar voor al wat Mij met datgene wat Gij voor Mij hebt beschikt en Ik verwelkom, hoe rampzalig het ook zij, het leed en de smart die Ik moet ondergaan.”

De Báb

Inniggeliefde vrienden! Dat de Báb, de inleider van de Bábí Beschikking ten volle aanspraak kan doen gelden te behoren tot de onafhankelijke Manifestaties van God, dat Hij bekleed is met soevereine macht en gezag en alle rechten en voorrechten behorende tot de onafhankelijke Profeten uitoefent, is nog een andere fundamentele waarheid die de Boodschap van Bahá'u'lláh met klem verkondigt en die Zijn volgelingen onvoorwaardelijk moeten hooghouden. Dat Hij niet slechts beschouwd moet worden als een bezielde Voorloper van de Bahá'i Openbaring, dat in Zijn persoon, zoals Hijzelf getuigt in de Perzische Bayán, het doel van alle Hem voorafgegane Profeten werd vervuld, is een waarheid waarvan ik het mijn plicht acht deze aan te tonen en er de nadruk op te leggen. Wij zouden voorzeker tekort schieten in onze plicht aan het Geloof dat wij belijden en één van zijn gewijde grondbeginselen schenden als wij in woord of daad zouden aarzelen de inhoud van dit grondbeginsel van het Bahá'i Geloof te erkennen, of weigeren om zonder voorbehoud zijn zuiverheid hoog te houden en de waarheid ervan aan te tonen. Werkelijk, de voornaamste reden die mij er toe bracht de taak op mij te nemen Nabils onvergankelijke 'Narrative' uit te geven en te vertalen was om iedere volgeling van het Geloof in het westen in staat te stellen de ontzagwekkende inhoud van Zijn verheven rang beter te begrijpen, gemakkelijker te bevatten en Hem vuriger te bewonderen en lief te hebben.

Er kan geen twijfel over bestaan dat de aanspraak op de tweeledige rang, voor de Báb bestemd door de Almachtige, een aanspraak welke Hijzelf zo stoutmoedig naar voren heeft gebracht, die Bahá'u'lláh herhaaldelijk heeft bevestigd en waarvan uiteindelijk het Testament van 'Abdu'l-Bahá een wettig getuigenis gaf, het beslissende kenmerk van de Bahá'i Beschikking vormt. Het is een bewijs temeer van de ongeëvenaardheid ervan, een ontzagwekkende aanwinst van de kracht, de mysterieuze macht en het gezag waarmede deze heilige cyclus is bekleed. Voorwaar, de grootheid van de Báb bestaat niet in de allereerste plaats hierin, dat Hij de goddelijke aangewezen Voorloper is van zulk een alles te boven gaande Openbaring, maar veeleer dat Hij bekleed is met de macht verbonden aan de inwijder van een afzonderlijke Geloofsbeschikking en de scepter zwaait van een onafhankelijke Profeet, in een mate ongeëvenaard door de Boodschappers die Hem voorgingen.

De korte duur van Zijn Beschikking, het beperkte gebied waarbinnen Zijn wetten en geboden van kracht moesten zijn, verschaffen geen enkele maatstaf om de goddelijke oorsprong ervan te

beoordelen en de kracht van zijn boodschap op de juiste waarde te schatten. *“Dat zulk een korte spanne tijds,”* verklaart Bahá’u’lláh zelf, *“deze meest machtige en wonderbare Openbaring moet hebben gescheiden van Mijn voorafgaande Manifestatie, is een geheim dat geen mens kan ontrafelen en een mysterie zoals geen verstand kan doorgronden. De duur ervan was voorbeschikt en geen mens zal ooit de reden ervan ontdekken, tenzij en totdat hij op de hoogte is van de inhoud van Mijn verborgen Boek.”* *“Aanschouwt,”* legt Bahá’u’lláh verder uit in de Kitáb-i-Badí - een van Zijn werken die de betogen van het volk van de Bayán weerleggen - *“aanschouwt, hoe onmiddellijk na afloop van het negende jaar van deze wonderbare, deze heilige en genadevolle Beschikking, aan het vereiste aantal zuivere, geheel toegewijde en geheiligde zielen in het diepste geheim was voldaan.”*

De wonderbaarlijkste gebeurtenissen die de komst van de Stichter van de Bábi Beschikking aankondigden, de dramatische omstandigheden van Zijn bewogen leven, de bovennatuurlijke tragedie van Zijn martelaarschap en Zijn magische invloed op de voornaamste en machtigsten van Zijn landslieden, waarvan ieder hoofdstuk van Nabíls roerende beschrijving getuigt, moeten op zichzelf al beschouwd worden als voldoende bewijs van de geldigheid van Zijn aanspraak op zo’n verheven rang onder de Profeten.

Hoe levendig het verslag ook is dat de eminente geschiedschrijver over Zijn leven heeft overgedragen aan het nageslacht, toch moet zulk een schitterende beschrijving verbleken bij het gloedvolle huldebetoon aan de Bábi door de pen van Bahá’u’lláh. Dit huldebetoon heeft de Bábi Zelf door de duidelijke handhaving van Zijn aanspraak ruimschoots gesteund, terwijl de geschreven getuigenissen van ‘Abdu’l-Bahá de aard ervan hebben bekrachtigd en de betekenis ervan hebben verhelderd.

Waar anders dan in de Kitáb-i-Iqán kan de navorser van de Bábi Beschikking zoeken om de bevestigingen te vinden die onmiskenbaar getuigen van de kracht en de geest die geen mens, tenzij hij een Manifestatie van God is, ten toon spreiden. *“Kon zoiets,”* roept Bahá’u’lláh uit, *“kenbaar worden gemaakt, behalve door de kracht van een goddelijke Openbaring en de macht van Gods onoverwinnelijke Wil? Bij de gerechtigheid Gods! Zou enig mens zo’n grote Openbaring in zijn hart koesteren, dan zal, alleen al de gedachten aan zo’n verkondiging hem verpletteren! Zouden de harten van alle mensen worden samengeperst in zijn hart, dan nog zou hij aarzelen zich te wagen aan zo’n schrikwekkende onderneming.”* *“Geen oog,”* verzekert Hij in een andere passage, *“heeft zulk een grote uitstorting van milddadigheid gezien, noch heeft enig oor van zulk een Openbaring van goedertierenheid gehoord.... De Profeten begiftigd met standvastigheid’ wier verhevenheid en heerlijkheid schijnt als de zon, werden ieder geëerd met een Boek dat allen hebben gezien en waarvan allen zich naar behoren hebben vergewist. Terwijl de verzen die stroomden uit deze Wolk van goddelijke Barmhartigheid zo overvloedig zijn geweest, dat nu nog niemand in staat is geweest hun aantal te schatten... Hoe kunnen zij deze Openbaring kleineren? Is ooit enig tijdperk getuige geweest van zulk een gewichtig gebeuren?”*

Als uitleg over de aard en de invloed van deze helden en martelaren, zo magisch veranderd door de geest van de Bábi, onthult Bahá’u’lláh het volgende: *“Indien deze metgezellen niet de ware ijverars voor God waren, wie anders zou met die naam aangeduid kunnen worden?... Indien deze metgezellen, met al hun verbazingwekkende getuigenissen en wonderbare daden, onwaar zouden zijn, wie is er dan waardig de waarheid voor zichzelf op te eisen?... Is de wereld sinds de dagen van Adam getuige geweest van zulk een opschudding, van zulk een heftige beroering?... Mij dunkt, geduld werd slechts onthuld door hun zielskracht en getrouwheid slechts verkregen door hun daden.”*

Met de wens de nadruk te leggen op de verheven rang van de Bábi vergeleken met die van de Profeten uit het verleden: *“Geen verstand kan de aard van Zijn Openbaring begrijpen, noch kan*

enige kennis de volle maat van Zijn Geloof bevatten.” Hij haalt dan ter bevestiging van Zijn betoog deze profetische woorden aan: “Kennis is zevenen twintig letters. Alles wat de Profeten hebben geopenbaard zijn twee letters daarvan. Niemand heeft tot dusverre meer dan twee letters gekend. Maar wanneer de Qá’im zal verrijzen, zullen door Hem de overige vijftwintig letters worden geopenbaard.” “Zie,” voegt Hij er aan toe, “uit deze woorden hoe heerlijk en verheven Zijn rang is! Zijn rang overtreft die van alle Profeten en Zijn Openbaring gaat het begrip van al hun uitverkorenen ver te boven.” “Een openbaring,” gaat Hij voort, “Waarover de Profeten Gods, Zij heiligen en uitverkorenen óf niet waren ingelicht óf die, ingevolge Gods ondoorgrondelijk Besluit, niet hebben onthuld.”

Van alle eerbewijzen die Bahá’u’lláh’s feilloze pen verkozen heeft te betonen aan de nagedachtenis van de Báb, Zijn Meest Geliefde” is de meest gedenkwaardige en roerende, deze korte en toch zo welsprekende passage die op grootse wijze de waarde verhoogt van de laatste zinnen van datzelfde epistel. *“Onder dit alles,”* schrijft Hij, verwijzend naar de kwellende beproevingen en gevaren die Hem omringen in Bagdad, *“houden Wij stand, terwijl Ons leven aan een zijden draad hangt, geheel berustend in Zijn Wil, opdat misschien door Gods goedertierenheid en genade, deze onthulde en geopenbaarde Letter (Bahá’u’lláh) Zijn leven zal geven als een offer in het pad van het Eerste Punt, het meest verheven Woord (de Báb). Bij Hem, op Wiens bevel de Geest heeft gesproken, ware het niet om dit vurige verlangen van Onze ziel, Wij zouden geen ogenblik langer in deze stad hebben vertoefd.”*

Inniggeliefde vrienden! Zulk een klinkende lof, zulk een stoutmoedige verklaring, voortgevloeid uit de pen van Bahá’u’lláh in een dergelijk gewichtig werk, worden ten volle herhaald in de taal waarin de Bron van de Bábi Openbaring verkozen heeft de aanspraken die Hij deed gelden, te bekleden. *“Ik ben de Mystieke Tempel,”* zo verkondigt de Báb Zijn rang in de Qayyúmu’l-Asmá’, *“die de hand van Almacht heeft gebouwd. Ik ben de lamp die de Vinger Gods in de nis heeft ontstoken en deed schijnen met onsterfelijke luister. Ik ben de vlam van dat goddelijke licht dat schijnt op de Sinai op de vreugdevolle Plek verborgen in het hart van de Brandende Braamstruik.”* *“O Qurratu’l-’Ayn!”* roept Hij uit, terwijl Hij Zichzelf toespreekt in diezelfde verklaring, *“Ik herken in U geen ander dan’ De Grote Aankondiging’ - de Aankondiging, verkondigd door de Scharen in den hoge. Bij deze naam, getuig Ik, hebben zij die de troon van Glorie omgeven U altijd gekend.”* *“Met ieder Profeet afzonderlijk die Wij in het verleden hebben neergezonden,”* voegt Hij verder toe, *“hebben Wij een apart Verbond gesloten betreffende het ‘Gedenken Gods’ en Zijn Dag. In het rijk van heerlijkheid en door de macht der waarheid, staan het ‘Gedenken Gods’ en Zijn Dag de engelen die rond Zijn genadestoel zweven duidelijk voor ogen.”* *“Zou het Onze wens zijn,”* bevestigt Hij opnieuw, *“dan ligt het in Onze macht door slechts één Letter van Onze Openbaring de wereld en al wat daarin is in minder dan een oogwenk te dwingen de waarheid van Onze Zaak te erkennen.”*

“Ik ben het Eerste Punt,” zo richt de Báb zich tot Muhammad Sháh vanuit de gevangenisvesting Máh-Kú, *“van waaruit al het geschapene is voortgekomen... Ik ben het Aangezicht Gods, Wiens Luister nooit verduisterd kan worden, het licht van God, waarvan de schittering nooit kan verbleken... Al de sleutels der hemelen heeft God verkozen in Mijn rechterhand te leggen, al de sleutels van de hel in Mijn linkerhand... Ik ben een van de steunpilaren van Gods Eerste Woord. Al wie Mij heeft erkend, heeft alles wat waar en goed is gekend en heeft al wat goed en betamelijk is bereikt... De stof waaruit God Mij heeft geschapen is niet de klei waaruit anderen zijn gevormd. Hij heeft Mij datgene verleend wat noch de wijzen van de wereld ooit kunnen begrijpen, noch de gelovigen kunnen ontwaren.”* De Báb verklaart op de Hem karakteristieke wijze om de nadruk te leggen op de onbegrensde mogelijkheden, verborgen in Zijn Beschikking: *“Zou een nietige mier in deze dag het wensen de macht te bezitten om in staat te zijn de diepzinnigste en meest verwarrende passages uit de Qur’an te verhelderden, dan zal zijn wens ongetwijfeld worden vervuld, aangezien het mysterie van eeuwige macht in het diepste wezen*

van al het geschapene trilt!” “Als zo’n hulpeloos schepsel,” is het commentaar van ‘Abdu’l-Bahá op deze opzienbarende verzekering, “begiftigd kan worden met zulk een scherpzinnig vermogen, hoeveel doeltreffender moet dan de macht zijn, vrijgekomen door de overvloedige uitstortingen van de genade van Bahá’u’lláh!”

Aan deze gezaghebbende verzekeringen en plechtige verklaringen, gegeven door Bahá’u’lláh en de Báb, moet ‘Abdu’l-Bahá’s eigen onbetwistbare getuigenis toegevoegd worden. Hij, de aangewezen uitlegger van de uitspraken van zowel Bahá’u’lláh als van de Báb, bevestigt, niet in aanduidingen maar in heldere en ondubbelzinnige taal, zowel in zijn Tafelen als in zijn Testament, de waarheid van de verklaringen waar ik reeds naar verwezen heb.

In een Tafel, gericht aan een Bahá’í in Mázindarán, ontvouwt hij de betekenis van een verkeerd uitgelegde, hem toegeschreven verklaring, betreffende het opgaan van de Zon van Waarheid in deze eeuw, zet hij kort maar afdoend uiteen wat voorgoed onze juiste opvatting moet zijn van de verhouding tussen de twee Manifestaties verbonden met de Bahá’i Beschikking. *“Bij het geven van deze verklaring,”* legt hij uit, *“had ik niemand anders in gedachten behalve de Báb en Bahá’u’lláh van wiens Openbaringen ik het kenmerkende wilde toelichten. De Openbaring van de Báb kan vergeleken worden met de zon, waarvan de plaats overeenkomt met het eerste teken van de dierenriem - het teken Aries - dat de zon binnentreedt bij de voorjaarsdag- en nachtevening. De plaats van Bahá’u’lláh’s Openbaring evenwel wordt voorgesteld door het teken Leo, de midzomer en hoogste stand van de zon. Hiermede wordt bedoeld dat deze heilige Openbaring wordt verlicht met het schijnsel van de Zon van Waarheid, stralend vanuit zijn hoogste stand en in de volheid van zijn luister, zijn warmte en heerlijkheid.”*

“De Báb, de Verhevene,” bevestigt ‘Abdu’l-Bahá uitdrukkelijk in een andere Tafel, *“is de Ochtendstond van Waarheid, wiens stralende licht schijnt over alle gebieden. Hij is ook de Voorloper van het Grootste Licht, het Abhá Licht. De Gezegende Schoonheid is Hij, die beloofd werd in de heilige boeken van het verleden, de openbaring van de Bron van Licht dat scheen op de Sinai, waarvan het vuur gloeide middenin de Brandende braamstruik. Wij zijn, allen zonder uitzondering, dienaren aan Hun drempel en ieder staat als een nederige wachter aan Hun deur.”* Zijn nog nadrukkelijker waarschuwing luidt: *“Men moet ieder bewijs en iedere voorspelling, ieder soort getuigenis, hetzij gegrond op rede of op de tekst van de geschriften en overleveringen, beschouwen als zijnde geconcentreerd op de persoon van Bahá’u’lláh en de Báb. In Hem kan men de volledige vervulling ervan vinden.”*

En tenslotte zet hij in zijn Testament, de bewaarplaats van zijn laatste wensen en opdrachten in de volgende passage in het bijzonder bedoeld om de leidende beginselen van het Bahá’i Geloof uiteen te zetten - het stempel van zijn getuigenis over de tweeledige en verheven rang van de Báb: *“De grondslag van het geloof van het volk van Bahá (moge mijn leven voor hen worden geofferd) is dit: De Verhevene (de Báb) is de Manifestatie van de eenheid en het eenzijn van God en de Voorloper van de Aloude Schoonheid (Bahá’u’lláh). De Abhá Schoonheid (Bahá’u’lláh) (moge mijn leven een ‘Abdu’l-Bahá offer zijn voor Zijn standvastige vrienden) is de allerhoogste Manifestatie van God en de Dageraad van Zijn goddelijkste Wezen.”* “Alle anderen”, voegt hij er veelbetekenend aan toe, *“zijn Zijn dienaren en volgen Zijn gebod.”*

‘Abdu’l-Bahá

Inniggeliefde vrienden! In de voorgaande bladzijden heb ik een poging gewaagd een uiteenzetting te geven van die waarheden die naar ik vast geloof besloten liggen in de aanspraak van hem die de Bron is van de Bahá’i Openbaring. Bovendien heb ik getracht om die misverstanden recht te zetten die wellicht zouden kunnen ontstaan in de gedachten van een ieder die een zo bovenmenselijke openbaring van de heerlijkheid Gods overdenkt. Ik heb er naar

gestreefd de betekenis uit te leggen van de goddelijkheid waarmede Hij, die het voertuig is van zulk een mysterieuze kracht, noodzakelijkerwijze is bekleed. Ik heb eveneens op mij genomen om naar mijn beste vermogen aan te tonen dat de Boodschap waarmede een zo verheven Wezen in dit tijdperk door God werd belast aan de mensheid over te brengen, de goddelijke oorsprong erkent en de primaire beginselen hooghoudt van iedere Beschikking, ingeleid door de Profeten uit het verleden en onverbrekkelijk verweven met een ieder van hen. Dat de Auteur van een dergelijk Geloof die, trots de onmeetbaarheid van Zijn Openbaring, de aanspraak voor Zichzelf verwerpt dat Hij de laatste zou zijn- welke aanspraak leiders van verschillende sekten staande houden- heb ik eveneens noodzakelijk geacht te bewijzen en er de nadruk op te leggen. Dat de Báb, niettegenstaande de duur van Zijn Beschikking, in de eerste plaats beschouwd moet worden niet als de uitverkoren Voorloper van het Bahá'í Geloof, maar als degene bekleed met afhankelijke Profeten uit het verleden, leek mij nog een ander grondbeginsel, waarvan opheldering in het huidige stadium van de ontwikkeling van ons Geloof bijzonder gewenst zou zijn.

Ik ben er vast van overtuigd dat nu een poging moet worden gedaan om onze gedachten te verhelderen ten aanzien van de rang door 'Abdu'l-Bahá ingenomen en de betekenis van zijn plaats in deze heilige Beschikking. Het zou inderdaad moeilijk zijn voor ons die zo dicht bij zulk een machtige Figuur staan en aangetrokken worden door de geheimzinnige kracht van zulk een magnetische persoonlijkheid, een helder en juist begrip krijgen van de rol en de aard van iemand die, niet alleen in de Beschikking van Bahá'u'lláh, maar ook op het gebied van de geschiedenis der godsdienst, een functie zonder weerga vervult. Ofschoon hij zich beweegt in zijn eigen bepaalde sfeer en een rang bekleedt volkomen verschillend van die van de Auteur en de Voorloper van de Bahá'í Openbaring, vormt hij, krachtens de plaats voor hem bestemd door Bahá'u'lláh's Verbond, tezamen met Hen, wat men kan aanduiden als de "drie centrale Figuren" van een Geloof dat ongeëvenaard is in 's werelds geestelijke geschiedenis. Hij torent met Hen boven het lot van dit prille Geloof van God op een hoogte die geen enkel mens of instelling die het een periode van tenminste een volle duizend jaar. Om zijn verheven rang te verlagen door zijn plaats te vereenzelvigen met of door deze ongeveer gelijk te stellen aan de positie van hen die de mantel van zijn gezag nu dragen, zou een daad van goddeloosheid zijn, even groot als 70 het niet minder ketterse geloof dat er toe neigt hem te verheffen tot de rang van volkomen gelijkheid met zowel de Centrale Figuur als de Voorloper van ons Geloof. Want hoe wijd ook de kloof die 'Abdu'l-Bahá scheidt van Hem die de Bron is van een onafhankelijke Openbaring, deze kan nooit beschouwd worden als evenredig met de nog grotere afstand die ligt tussen hem, die het Middelpunt is van het Verbond, en zijn dienaren die zijn werk moeten voortzetten, hoe ook hun naam, hun rang, hun verrichtingen of hun toekomstige successen mogen zijn. Laten zij die 'Abdu'l-Bahá hebben gekend en die door hun contact met zijn magnetische persoonlijkheid voor hem een zo vurige bewondering zijn gaan koesteren, zich in het licht van deze verklaring bezinnen over de grootheid van die Ene, die zo ver boven hem is in rang.

Dat 'Abdu'l-Bahá niet een Manifestatie van God is, dat hij ofschoon de opvolger van zijn Vader, geen aan Hem verwante rang bekleedt, een rang waarop niemand anders dan alleen de Báb en Bahá'u'lláh ooit aanspraak kunnen maken alvorens het verloop van ten volle duizend jaren- zijn waarheden die verankerd liggen in de duidelijke uitspraken van zowel de Stichter van ons Geloof als van de Uitlegger van Zijn leringen.

"Al wie aanspraak maakt op een rechtstreekse Openbaring van God," is de duidelijke waarschuwing neergeschreven in de Kitáb-i-Aqdas, "alvorens duizend jaar ten volle zijn verstreken, is voorzeker een leugenaar en een bedrieger. Wij smeken God dat Hij hem genadiglijk moge bijstaan zulk een aanspraak te herroepen en er afstand van te doen. Indien hij berouw heeft, zal God hem ongetwijfeld vergeven. Indien hij echter in zijn dwaling volhardt, zal God voorzeker iemand zenden om zonder genade met hem af te rekenen. Waarlijk, God straft

vreselijk. Al wie,” voegt Hij er met nog meer nadruk aan toe, “dit vers anders uitlegt dan naar zijn duidelijke betekenis, is verstoken van de Geest Gods en Zijn barmhartigheid, welke al het geschapene omvat.” “Mocht er iemand opstaan,” is nog een andere beslissende uitspraak, “alvorens er een volle duizend jaar verstreken zijn- elk jaar bestaande uit twaalf maanden volgens de Qur’án, of negentien maanden van negentien dagen volgens de Bayán- en hij zou voor uw ogen alle tekenen Gods openbaren, verwerpt hem zonder aarzelen!”

‘Abdu’l-Bahá’s eigen verklaringen ter bevestiging van deze waarschuwing zijn niet minder nadrukkelijk en bindend: *“Dit is,”* verklaart hij, *“mijn vaste, mijn onwrikbare overtuiging, de kern van mijn onverholven en duidelijk geloof- een overtuiging en geloof die de bewoners van het Abhá Koninkrijk ten volle delen: De Gezegende Schoonheid is de Zon van Waarheid en Zijn licht het licht der waarheid. De Báb is eveneens de Zon van Waarheid en Zijn licht, het licht der waarheid.....Mijn rang, is de rang van dienstbaarheid- een dienstbaarheid die volledig, zuiver en wezenlijk, hecht gegrondvest, durend, duidelijk, helder geopenbaard is en voor geen andere uitleg vatbaar.....Ik ben de Uitlegger van het Woord Gods; dit is mijn uitleg.”*

Ontneemt ‘Abdu’l-Baha’ niet in zijn eigen Testament- op een wijze en in bewoordingen die zelfs de meest verstokte onder de verbrekers van zijn Vaders Verbond in verwarring zou brengen- aan hen die zo lang en zo hardnekkig hadden gestreefd hem ten laste te leggen dat hij stilzwijgend aanspraak maakte op een rang gelijk, zo niet hoger, aan die van Bahá’u’lláh, hun voornaamste wapen? *“De grondslag van het geloof van het volk van Bahá is deze,”* aldus verkondigt één van de gewichtigste passages van dat laatste document, nagelaten om bij voortdurende aanwijzingen en wensen van een verscheiden Meester te vertolken, *“de Verhevene (de Báb) is de Manifestatie van de eenheid en het eenzijn van God en de Voorloper van de Aloude schoonheid. De Abhá Schoonheid (Bahá’u’lláh) (moge mijn leven een offer zijn voor Zijn standvastige vrienden) is de allerhoogste Manifestatie van God en de Dageraad van Zijn Goddelijke Essentie. Alle anderen zijn Zijn dienaren en volgen Zijn gebod.”*

Uit deze heldere en officieel neergelegde verklaringen onverenigbaar als zij zijn met het laten gelden van enige aanspraak op de rang van Profeet, mogen wij in geen geval afleiden dat ‘Abdu’l-Bahá slechts een van de dienaren van de Gezegende Schoonheid, of hoogstens iemand wiens taak beperkt was tot die van een wettige uitlegger van zijn Vaders leringen is. Het zij verre van mij zulk een denkbeeld te overwegen of te wensen deze gevoelens te laten postvatten. Om hem in dit licht te bezien is een duidelijk verraad aan de onschatbare nalatenschap door Bahá’u’lláh aan de mensheid vermaakt. Onmetelijk verheven is de rang hem verleend door de Verhevenste Pen, immens hoger dan de voorgaande door hemzelf geschreven verklaringen aanduiden. Die aanduidingen, neergeschreven door de Pen van Bahá’u’lláh, hetzij in de Kitáb-i-’Ahd, het Boek van Zijn Verbond, of in de Súriy-i-Ghusn (Tafel van de Tak),-verwijzingen waardoor de tafelen van zijn Vader aan hem gericht krachtig worden versterkt- bekleden ‘Abdu’l-Bahá met een macht en omgeven hem met een stralenkrans die de huidige generatie nooit voldoende kan waarderen.

Hij is, en moet te allen tijde vóór alles beschouwd worden als het Middelpunt en de Spil van Bahá’u’lláhs weergaloos en allesomvattend Verbond, het meest verheven werk Zijner Handen, als de vlekkeloze Spiegel van Zijn licht, het volmaakte Toonbeeld van Zijn leringen, de onfeilbare Uitlegger van Zijn Woord, de belichaming van ieder bahá’í-ideaal, de vleeswording van elke bahá’í-deugd, de Machtigste Tak ontsproten aan de Aloude Wortel, de Steunpilaar van de Wet van God, het Wezen *“rondom Wie alle namen wentelen”*, de Drijfkracht van de Eenheid der mensheid, het Vaandel van de Allergrootste Vrede, de Maan van het centrale Hemellichaam van deze allerheiligste Beschikking, erenamen en titels die besloten liggen in de magische naam ‘Abdu’l-Bahá en daarin hun ware, hun hoogste en schoonste uitdrukking vinden. Hij is boven en buiten deze benamingen het *“Mysterie Gods”*, een uitdrukking waarmee Bahá’u’lláh Zelf

verkozen heeft hem aan te duiden en die, ofschoon het ons in geen enkel opzicht veroorlooft hem de rang van Profeet te verlenen, aanduidt hoe in de persoon van ‘Abdu’l-Bahá de onverenigbare kenmerken van een menselijke natuur en bovenmenselijke kennis en volmaaktheid samengesmolten zijn en tot volledige harmonie zijn gebracht.

“Wanneer de oceaan van Mijn aanwezigheid is weggeëbd en het Boek van Mijn Openbaring is beëindigd,” verkondigt de Kitáb-i-Aqdas *“keert dan uw gelaat naar hem dien God heeft beoogd, die is ontsproten aan deze Aloude Wortel.”* en wederom: *“Wanneer de Mystieke Duif uit zijn Heiligdom van Lof is gewiekt en zijn verre bestemming, zijn verborgen verblijfplaats heeft opgezocht, legt dan alles wat gij in het Boek niet begrijpt voor aan hem die is ontsproten aan deze machtige Stam.”*

In de Kitáb-i-Ahd verklaart Bahá’u’lláh bovendien, plechtig en duidelijk: *“Het is de plicht van de Aghsán (lett. Takken, dwz. de zoons en nakomelingen van Bahá’u’lláh), de Afnán (lett. Twijgen, familieleden van de Báb) en mijn verwanten, om allen zonder uitzondering het gelaat te keren naar de Machtigste tak. Bedenkt hetgeen Wij in Ons Heiligste Boek hebben geopenbaard: ‘Wanneer de oceaan van Mijn aanwezigheid is weggeëbd en het Boek van Mijn Openbaring is beëindigd, keert dan uw gelaat naar hem dien God heeft beoogd en die is ontsproten aan deze Aloude Wortel.’ Degene in dit heilige vers bedoeld is niemand anders dan de Machtigste Tak (‘Abdu’l-Bahá). Aldus hebben wij u genadiglijk Onze machtige Wil geopenbaard en Ik ben, voorwaar, de Genadige, de Almachtige.”*

In de Súriy-i-Ghusn (tafel van de Tak) zijn de volgende verzen neergeschreven: *“Daar is, uit de Sadratu’l-Muntahá dit gewijde en heerlijke Wezen voortgekomen, deze Tak van Heiligheid; wel gaat het hem die zijn beschutting heeft gezocht en onder zijn schaduw verblijft. Voorwaar, het Lid van de Wet van God is ontsproten uit deze Wortel welke God hecht heeft geplant in de Grond van Zijn wil en wiens Tak zo hoog is geheven, dat deze de gehele schepping omvat. Verheerlijkt zij Hij derhalve voor dit sublieme, dit gezegende, dit machtige, dit verheven werk Zijner Handen! ... een woord is, als blijk van Onze genade, van de Grootste Tafel uitgegaan- een Woord dat God heeft getooid met het sieraad van Zijn eigen Essentie en het oppermachtig heeft gemaakt over de aarde en alles wat daarop is, en een teken van Zijn grootheid en macht onder de volkeren... Betuig dank aan God, o volk, voor zijn verschijning, want waarlijk, Hij is de grootste Gunst voor u, de meest volmaakte milddadigheid aan u; en door hem wordt elk vermolmd bot tot nieuw leven gebracht. Al wie zich tot hem keert, keert zich tot God en al wie zich van hem afkeert, keert zich af van Mijn Schoonheid, heeft Mijn bewijs verworpen en tegen Mij gezondigd. Hij is het Pand van God onder u, uw verantwoordelijkheid, Zijn Openbaring aan u en Zijn verschijning onder Zijn geliefde dienaren... Wij hebben hem neergezonden in de vorm van een menselijke tempel. Gezegend en geheiligd zij God, Die schept naar Zijn behagen door Zijn onschendbaarheid, Zijn onfeilbaar besluit. Zij die zichzelf beroven van de schaduw van de Tak zijn verloren in de wildernis van dwaling, worden verteerd door het vuur van aardse begeerten en behoren tot hen die voorzeker zullen omkomen.”*

“O Gij, die Mijn oogappel zijt!” aldus richt Bahá’u’lláh Zich in Zijn eigen handschrift tot ‘Abdu’l-Bahá, *“Mijn glorie, de oceaan van Mijn goedertierenheid, de zon van Mijn milddadigheid, de hemel van Mijn erbarmen ruste op u. Wij smeken God de wereld te verlichten door uw kennis en wijsheid, voor u te bestemmen hetgeen uw hart zal verblijden en troost zal schenken aan uw ogen,”* *“De Heerlijkheid Gods zij met u,”* schrijft Hij in een andere Tafel, *“en op al wie u dienen en in uw nabijheid zijn. Wee, o wee, hem die zich tegen u keert en u kwetst. Wel gaat het hem die u trouw zweert; het hellevuur martelt hem die uw vijand is.”* *“Wij hebben u tot een toevlucht gemaakt voor de gehele mensheid,”* bevestigt Hij in nog een andere Tafel, *“een schild voor allen in de hemelen en op aarde, een veste voor hem die gelooft in God, de Onvergelijkelijke, de Alwetende. God geve dat Hij door u hen moge beschermen, moge verrijken*

en steunen, dat Hij u moge bezielen met hetgeen een bron van rijkdom zal zijn voor alle mensen en de dageraad van barmhartigheid voor alle volkeren.”

“Gij weet, o mijn God”, smeekt Bahá’u’lláh in een gebed geopenbaard ter ere van ‘Abdu’l-Bahá, “dat Ik voor hem slechts wens hetgeen Gij wenst, en hem tot geen ander doel heb gekozen dan het doel, waarvoor Gij hem hebt bestemd. Laat hem derhalve zegevieren met de hulp van Uw aardse en hemelse heirscharen.....Ik smee U bij de gloed van Mijn liefde voor U en bij Mijn verlangen Uw Zaak te openbaren, beschik voor hem en voor hen die hem liefhebben, hetgeen gij voor Uw Boodschappers en de Gevolmachtigden van Uw Openbaring bestemd hebt. Waarlijk, Gij zijt de Almachtige, de Almogende.”

In een brief door Bahá’u’lláh gedictieerd en door Zijn amanuensis Mirzá Aqá Ján gericht aan ‘Abdu’l-Bahá, toen Hij Beirut bezocht, lezen wij het volgende: *“Geprezen zij Hij die het land van Bá (Beirut) door de aanwezigheid van hem om Wie alle namen wentelen, heeft geëerd. Alle atomen der aarde hebben aan al het geschapene verkondigd, dat de ster van de grote, de Machtigste Tak van God- Zijn aloud en onveranderlijk Mysterie- verschenen is door de poort van de Gevangenisstad en boven de horizon hiervan heeft gestraald, op weg naar een ander land. Daardoor werd deze Gevangenisstad in smart gedompeld, terwijl een ander land zich verheugd. [...] Gezegend, tweevoudig gezegend is de grond die door zijn voetstappen is betreden, het oog dat verblijd werd door de schoonheid van zijn aangezicht, het oor dat vereerd werd naar zijn roep te luisteren, het hart dat de zoetheid van zijn liefde heeft geproefd, de borst die zich verruimde door het hem gedenken, de pen die zijn lof heeft bezongen, het perkament dat het getuigenis van zijn geschriften draagt.”*

Ter bevestiging van het hem door Bahá’u’lláh verleende gezag, schrijft ‘Abdu’l-Bahá de volgende verklaring: *“Overeenkomstig de duidelijke tekst van de Kitáb-i-Aqdas heeft Bahá’u’lláh het Middelpunt van het Verbond aangewezen als de Uitlegger van Zijn Woord, een Verbond zo hecht en machtig dat geen godsdienstige Beschikking sinds het begin der tijden tot de huidige dag zijns gelijke heeft voortgebracht.”*

Hoe verheven ook de rang van ‘Abdu’l-Bahá is en hoe overvloedig de loftuigingen waarmede Bahá’u’lláh in deze heilige Boeken en Tafelen Zijn zoon heeft verheerlijkt, toch moet nooit zulk een uitzonderlijke onderscheiding beschouwd worden alsof deze aan ‘Abdu’l-Bahá een rang verleent, gelijk of gelijkwaardig aan die van zijn Vader, de Manifestatie zelf. Om een dergelijke uitleg te geven aan een van deze aangehaalde passages zou onmiddellijk en om duidelijke redenen in strijd komen met de niet minder heldere en rechtsgeldige verklaringen en waarschuwingen, waarnaar ik reeds heb verwezen. Zoals ik reeds heb verklaard, zijn zij die de rang van ‘Abdu’l-Bahá overschatten evenzeer te laken en hebben evenveel schade aangericht als zij die deze onderschatten. En dit om geen andere reden dan dat zij, door te volharden in een geheel ongerechtvaardigde gevolgtrekking uit de geschriften van Bahá’u’lláh, onwillekeurig de vijand rechtvaardigen en steeds voortgaan hem van bewijzen voor zijn valse beschuldigingen en misleidende verklaringen te voorzien.

Ik acht het daarom noodzakelijk om ondubbelzinnig en zonder aarzelen vast te stellen dat noch in de Kitáb-i-Aqdas, noch in het Boek van Bahá’u’lláh’s Verbond, noch zelfs in de Tafel van de Tak of in enige andere Tafel, zij het door Bahá’u’lláh of ‘Abdu’l-Bahá geopenbaard, er enige grond bestaat voor de mening die er toe neigt de zogenaamde “mystieke eenheid” van Bahá’u’lláh en ‘Abdu’l-Bahá te handhaven of om de identiteit van de laatste met zijn Vader of enige voorafgaande Manifestatie vast te stellen. Deze foute opvatting kan deels toegeschreven worden aan een volkomen ongerijmde uitleg van bepaalde termen en passages in de Tafel van de Tak, en deels aan de invoering in de Engelse vertaling van bepaalde woorden die of niet bestaan, of misleidend of dubbelzinnig zijn in hun betekenis. Het is zonder twijfel voornamelijk

gebaseerd op een volkomen onverantwoorde gevolgtrekking van de eerste passages van een Tafel van Bahá'u'lláh, waarvan zinsneden, zoals deze, zijn opgenomen in de "Bahá'i Scriptures" en die onmiddellijk voorafgaan aan de genoemde Tafel van de Tak, maar er geen deel van uitmaken. Aan iedere lezer van deze zinsnede moet worden duidelijk gemaakt, dat met de uitdrukking "de Tong van de Aloude" niemand anders wordt aangeduid dan God en dat de term "de Grootste naam" duidelijk verwijst naar Bahá'u'lláh en dat "het Verbond" waarnaar verwezen wordt, niet het bepaalde Verbond is waarvan Bahá'u'lláh de directe Auteur en 'Abdu'l-Bahá het Middelpunt is, maar dat algemene Verbond dat, zoals door de Bahá'i leer wordt ingescherpt, God Zelf steeds met de mensheid sluit, wanneer Hij een nieuwe Beschikking inluidt. "de Tong" die de "Blijde Tijding geeft" zoals in die zinsneden wordt verklaard, is geen andere dan de Stem Gods verwijzend naar Bahá'u'lláh, en niet verwijzend naar 'Abdu'l-Bahá.

Bovendien zou door vol te houden dat de uitspraak "Hij is Mijzelf" de identiteit vaststelt van Bahá'u'lláh met 'Abdu'l-Bahá, (zoals uitgelegd in de Kitáb-i-Iqán) in plaats van de mystieke eenheid van God en Zijn Manifestaties aan te duiden, een rechtstreekse schending van het dikwijls herhaalde beginsel van de eenheid van Gods Manifestaties vormen - een beginsel waarop de Auteur van juist deze zinsneden de nadruk tracht te leggen.

Het zou ook neerkomen op een terugvallen tot die ongerijmde en bijgelovige opvattingen die ongemerkt in de eerste eeuw van het christelijke tijdperk geslopen zijn in de leringen van Jezus Christus en die door kristallisatie in erkende dogma's, de daadkracht van het christelijke Geloof hebben verzwakt en zijn doel hebben verduisterd.

"Ik bevestig," is 'Abdu'l-Bahá's eigen schriftelijke verklaring van de Tafel van de Tak, "dat de ware bedoeling, de werkelijke betekenis, het diepste geheim van deze verzen, van juist deze woorden is, mijn eigen dienstbaarheid aan de heilige Drempel van de Abhá Schoonheid, het volkomen wegcijferen van mijzelf, mijn volstrekt nietszijn voor Hem. Dit is mijn stralende kroon, mijn kostbaarste tooi. Dit is mijn trots in het koninkrijk van de hemel en aarde. Hierin glorieer ik temidden van de welbegunstigden!" "Het is niemand toegestaan," waarschuwt hij ons in de passage die er onmiddellijk op volgt, "deze verzen enige andere betekenis te geven." "Ik ben," bekrachtigt hij in ditzelfde verband, "overeenkomstig de nadrukkelijke teksten van de Kitáb-i-Aqdas en de Kitáb-i-Ahd, de onloochenbare uitlegger van Gods Woord....Al wie afwijkt van mijn uitleggingen is een slachtoffer van zijn eigen verbeelding."

Daarenboven zou de onvermijdelijke gevolgtrekking van het geloof in de identiteit van de Auteur van ons Geloof met hem die het Middelpunt is van Zijn Verbond, 'Abdu'l-Bahá in een positie plaatsen hoger dan die van de Báb, terwijl juist het omgekeerde hiervan, het fundamentele, ofschoon nog niet algemeen erkende, beginsel is van deze Openbaring. Het zou bovendien de beschuldiging rechtvaardigen, waarmee de Verbondsbrekers gedurende het gehele beleid van 'Abdu'l-Bahá gepoogd hebben de gedachten van Bahá'u'lláh's trouwe volgelingen te vergiften en hun inzicht te vervormen.

Het zou juister zijn en in overeenstemming met de vastgestelde beginselen van Bahá'u'lláh en de Báb, als wij, in plaats van deze verzonden identiteit in verband te brengen met 'Abdu'l-Bahá, de Voorloper en de Stichter van ons Geloof daadwerkelijk als identiek beschouwen - een waarheid die de tekst van de Súratu'l-Haykal onmiskenbaar bevestigt. *"Ware het Eerste Punt (de Báb) een ander geweest dan Ik, zoals gij beweert,"* is Bahá'u'lláh's duidelijke verklaring, *"en zou Hij Mijn aanwezigheid bereikt hebben, dan zou Hij Zich waarlijk nooit van Mij hebben laten scheiden, maar veeleer zouden Wij in Mijn dagen gedeelde vreugden hebben genoten."* *"Hij die nu het Woord Gods uitdraagt,"* bevestigt Baha'u'lláh opnieuw, *"is niemand anders dan het Eerste Punt die wederom geopenbaard is geworden."* *"Hij is,"* aldus verwijst Hij naar Zichzelf in een Tafel gericht aan een van de Letters van de Levende, *"dezelfde als Hij die in het jaar*

zestig verscheen (1260 A.H). Dit is waarlijk een van Zijn machtige tekenen.” Hij (Bahá’u’lláh) pleit in de Súriy-i-Damm: “Wie zal opstaan om de overwinning van de Eerste Schoonheid (de Báb), geopenbaard in het gelaat van Zijn volgende Manifestatie, te verzekeren?” Verwijzend naar de Openbaring verkondigd door de Báb, beschrijft Hij deze omgekeerd als “Mijn eigen voorafgaande Manifestatie.”

Dat ‘Abdu’l-Bahá geen Manifestatie van God is, dat hij zijn licht, zijn inspiratie en geestelijk voedsel rechtstreeks van de Oorsprong van de Bahá’i Openbaring ontvangt; dat hij, gelijk een heldere en volmaakte Spiegel, de stralen van Bahá’u’lláh’s heerlijkheid weerkaatst en niet van nature de niet te omschrijven doch alles doordringende werkelijkheid bezit, die uitsluitend aan de Profeten is voorbehouden; dat zijn woorden niet gelijkwaardig zijn, ofschoon ze een gelijke geldigheid hebben als de uitspraken van Bahá’u’lláh; dat hij niet moet worden uitgeroepen als de terugkeer van Jezus Christus, de zoon die zal komen “in de heerlijkheid van de Vader” - deze waarheden vinden meer rechtvaardiging en worden nog meer versterkt door de volgende verklaring van ‘Abdu’l-Bahá, gericht aan enige gelovigen in Amerika, waarmee ik zeer wel dit gedeelte kan beëindigen: *“U hebt geschreven, dat er verschil van mening bestaat onder de gelovigen betreffende de “Tweede Komst van Christus” Genadige God! Herhaaldelijk is deze vraag opgekomen en het antwoord hierop is in een duidelijke en onweerlegbare verklaring voortgevloeid uit de pen van ‘Abdu’l-Bahá, dat wat bedoeld wordt in de profetieën met de “Heer der Heirscharen” en de “Beloofde Christus”, de Gezegende Volmaaktheid (Bahá’u’lláh) en de Verhevene (de Báb) is. Mijn naam is ‘Abdu’l-Bahá. Mijn hoedanigheid is ‘Abdu’l-Bahá. Mijn werkelijkheid is ‘Abdu’l-Bahá. Mijn lof is ‘Abdu’l-Bahá. Onderwerping aan de Gezegende Volmaaktheid is mijn heerlijke en stralende kroon en dienstbaarheid aan de gehele mensheid mijn voortdurende religie.... Geen naam, geen eretitel, geen aanbeveling heb ik, noch zal ik ooit hebben, behalve ‘Abdu’l-Bahá. Dit is mijn hunkering. Dit is mijn vurigste verlangen. dit is mijn eeuwig leven. Dit is mijn durende heerlijkheid.”*

Het Bestuursstelsel

Inniggeliefde broeders in ‘Abdu’l-Bahá! Met de hemelvaart van Bahá’u’lláh was de Dagster van Gods leiding die, zoals voorzegd door Shaykh Ahmad en Siyyid Kázim, opkwam in Shíráz en terwijl hij zijn baan westwaarts vervolgde, zijn zenit in Adrianopel had bereikt, en tenslotte verdwenen achter de horizon van ‘Akká om niet weer op te komen vóór de volledige kringloop van duizend jaar. Het ondergaan van zulk een stralende hemelbol bracht het tijdperk van goddelijke Openbaring- het aanvangs- en meest levenskrachtige stadium van het Bahá’i tijdperk- tot een beslissend einde. Ingeleid door de báb, zijn hoogtepunt bereikend in Bah’u’lláh, verwacht en geprezen door alle Profeten te zamen van deze grote profetische cyclus, wordt dit tijdperk behalve de korte spanne tijds tussen het martelaarschap van de Báb en Bahá’u’lláh’s schokkende ervaringen in de Siyáh-Chál van Tíhrán, gekenmerkt door bijna vijftig jaar van onafgebroken, progressieve Openbaring- een tijdperk dat door zijn duur en vruchtbaarheid beschouwd moet worden als ongeëvenaard in het gehele gebied van de geestelijke geschiedenis der wereld.

Aan de andere kant geeft het verscheiden van ‘Abdu’l-Bahá de beëindiging aan van de Heroïsche en Apostolische Tijd van deze beschikking- die vroegste periode van ons Geloof, waarvan de pracht nooit geëvenaard, nog minder in de schaduw gesteld kan worden door de luister die de toekomstige overwinningen van Bahá’u’lláh’s Openbaring zullen moeten onderscheiden. Want noch de heldenfeiten van de voorvechters en bouwers van de huidige instellingen van het Geloof van Bahá’u’lláh, noch de onstuimige triomfen die de helden van zijn Gouden Eeuw in de komende tijden zullen kunnen behalen, kunnen gemeten worden met of gerekend worden tot dezelfde categorie als de wonderbare werken, verbonden aan de namen van hen die het ware leven ervan teweeg hebben gebracht en de eerste fundamenten ervan hebben gelegd. Die eerste en scheppende periode van het Bahá’i Tijdperk moet door haar bijzondere aard

boven en los staan van de vormende periode welke wij binnengetreden zijn en van de gouden eeuw, bestemd om daarna te komen.

‘Abdu’l-Bahá die een instelling belichaamt waarvoor wij geen weerga kunnen vinden in welke van de erkende godsdienst stelsels ter wereld ook, mag geacht worden het tijdperk, waartoe hijzelf behoorde, gesloten en dat waarin wij nu zwoegen, geopend te hebben. Zijn Testament moet dus beschouwd worden als de eeuwigdurende en onverbreekbare schakel die de geest van hem die het Mysterie God is, ontvangen heeft om de bestendigheid te verzekeren van de drie tijdvakken die de samenstellende delen vormen van de Bahá’i Beschikking. De periode waarin het zaad van het Geloof langzaam was ontkiemd is aldus verweven met zowel de periode die getuige moet zijn van haar ontluiken als met de volgende periode waarin dat zaad uiteindelijk zijn gouden vruchten zal hebben afgeworpen.

De scheppende krachten vrijgekomen door de Wet van Bahá’u’lláh die in de geest van ‘Abdu’l-Bahá doordrongen en zich daarin ontwikkelden, hebben door hun krachtige stoot en nauwe wisselwerking een Werktuig geschapen dat beschouwd mag worden als het Handvest van de Nieuwe Wereldorde die tegelijkertijd de glorie en de belofte van deze grootste Beschikking is. Het Testament kan aldus toegejuicht worden als de wezenlijke vrucht ontstaan door de mystieke gemeenschap tussen Hem die de levenwekkende invloed van Zijn goddelijke Plan overbracht en degene die het voertuig en de verkozen ontvanger ervan was. Daar dit het Kind is van het Verbond - de Erfgenaam van zowel de Brenger als van de Uitlegger van Gods Wet - kan het Testament van ‘Abdu’l-Bahá evenmin gescheiden worden van Hem die de oorspronkelijke en oorzakelijke impuls gaf, als van hem die het uiteindelijk ontving. Wij moeten steeds voor ogen houden, dat de houding van ‘Abdu’l-Bahá zo diep doortrokken was van Bahá’u’lláh’s ondoorgrondelijke bedoeling, hun beweegredenen zo nauw en innig verbonden zijn, dat alleen al de poging de leringen van de eerste los te maken van enig stelsel dat het ware Voorbeeld van diezelfde leringen heeft ingevoerd, gelijk zou staan met de verwerping van een van de heiligste en meest fundamentele waarheden van het Geloof.

Het Bestuursstelsel dat zich vanaf het verscheiden van ‘Abdu’l-Bahá steeds ontwikkeld heeft en onder onze ogen vaste vorm aanneemt in niet minder dan 40 landen van de wereld, kan beschouwd worden als het bouwschema van het Testament zelf, de onschendbare veste, waarbinnen dit pasgeboren kind wordt gevoed en opgroeit. Dit Bestuursstelsel zal ongetwijfeld, naarmate het zich uitbreidt en versterkt, de mogelijkheden tonen en de stilzwijgende bedoelingen ten volle onthullen van dit gewichtige Document - deze meest opmerkelijke weergave van het Testament van een van de opmerkelijkste Figuren van de Beschikking van Bahá’u’lláh. Het zal, naarmate zijn samenstellende delen, zijn organische instellingen doelmatig en krachtadig in werking treden, zijn recht doen gelden en het vermogen aantonen om niet slechts als de kiem, maar ook als het enige patroon van de Nieuwe Wereldorde beschouwd te worden, bestemd om in de volheid der tijden de gehele mensheid te omvatten.

In dit verband moet worden opgemerkt dat dit Bestuursstelsel fundamenteel verschilt van al hetgeen enige Profeet voordien heeft ingesteld, aangezien Bahá’u’lláh Zelf de beginselen ervan heeft geopenbaard, de instellingen ervan vastgelegd, de persoon aangewezen om Zijn Woord uit te leggen en het noodzakelijke gezag heeft verleend aan het lichaam, bestemd om Zijn wettelijke verordeningen aan te vullen en toe te passen. Hierin ligt her geheim van zijn kracht, zijn voornaamste onderscheid en de waarborg tegen verbrokkeling en scheuring. Nergens vinden wij in de heilige geschriften van een van de stelsels der wereldgodsdiensten, zelfs niet in de geschriften van de Inleider van de Bábi Beschikking, enige voorziening die een verbond bepaalt of voorziet in een bestuursstelsel dat in strekking of gezag vergeleken kan worden met datgene wat juist ten grondslag ligt aan de Bahá’i Beschikking. Om een voorbeeld te geven, heeft of het Christendom of de Islám, de twee meest wijd en zijd verbreide en in het oog springende van de

erkende wereldgodsdiensten, ook maar iets te bieden wat gemeten met of beschouwd kan worden als gelijkwaardig aan het Boek van Bahá'u'lláh's Verbond of het Testament van 'Abdu'l-Bahá? Verleent de tekst van het Evangelie of de Qur'án voldoende gezag aan die leiders en raden die het recht hebben opgeëist en de taak op zich genomen om de voorzieningen van hun heilige geschriften te verklaren en de zaken te behartigen van hun respectieve gemeenschappen? Kon Petrus, de voornaamste der Apostelen of de Imám 'Ali, de neef en wettige opvolger van de Profeet, ter staving van de voorrang, waarmee beide bekleed waren, geschreven en uitdrukkelijke bevestigingen van Christus of Muhammad overleggen, die hen tot zwijgen hadden kunnen brengen die, of onder hun tijdgenoten of in een latere tijd hun gezag hebben verworpen en door hun daden de scheuringen die tot op de huidige dag voortduren, hebben verhaast? Waar, mogen wij in vertrouwen vragen, kunnen wij in de vermelde uitspraken van Jezus Christus, hetzij betreffende de opvolging, hetzij de voorzieningen van een reeks nauwkeurige wetten en duidelijk omschreven bestuurlijke voorschriften, tegenover zuiver geestelijke beginselen, iets vinden dat de omstandig beschreven opdrachten, wetten en waarschuwingen benadert die zo overvloedig voorkomen in de gestaafde woorden van zowel Bahá'u'lláh als 'Abdu'l-Bahá? Kan er ook maar één passage van de Qur'án die ten aanzien van zijn wetsbepalingen, zijn bestuurlijke en godsdienstige voorschriften al een opmerkelijke vooruitgang toont op voorafgaande en meer bedorven Openbaringen, uitgelegd worden als onaanvechtbare basis voor het onbetwiste gezag waarmee Muhammad, bij monde en op verschillende gelegenheden, Zijn opvolger heeft bekleed? Kan van de Stichter van de Bábi beschikking, hoe goed Hij er ook in geslaagd moge zijn door de voorzieningen in de Perzische Bayán, in het afwenden van een scheuring even blijvend en rampzalig als die welke het Christendom en de Islám aantasten- kan van Hem gezegd worden dat Hij de middelen heeft gegeven voor het veilig stellen van Zijn Geloof, even beslissend en krachtadig als die, welke voor altijd de eenheid moeten bewaren van de georganiseerde volgelingen van het Geloof van Bahá'u'lláh?

Alleen dit Geloof is van alle Openbaringen die het voorafgingen erin geslaagd door de duidelijke aanwijzingen, de herhaalde waarschuwingen, de gewaarborgde verzekeringen opgenomen en nauwkeurig uitgewerkt in de leringen ervan, een bouwwerk op te richten, waaraan de verdwaalde volgelingen van bankroete en verdeelde geloofsovertuigingen goed zouden doen het te benaderen en nauwkeurig te onderzoeken, en vóór het te laat is te trachten de onaantastbare zekerheid te vinden van zijn wereldomvattende beschutting.

Geen wonder dat hij die door de werking van zijn Testament zulk een omvangrijk en uniek stelsel inluidde en die het Middelpunt is van zulk een machtig Verbond, deze woorden heeft geschreven: *“Zo hecht en machtig is dit Verbond dat vanaf het begin der tijden tot de huidige dag geen goddelijke Beschikking iets dergelijks heeft voortgebracht.”* *“Al wat sluimert in het binnenste van deze heilige cyclus,”* schreef hij in de donkerste en gevaarlijkste dagen van zijn beleid, *“zal geleidelijk te voorschijn komen en onthuld worden, want het is nu slechts de aanvang van zijn groei en het ochtendgloren van de openbaring van de tekenen ervan.”* *“Vreest niet,”* zijn zijn geruststellende woorden die de schaduw vooruit werpen van de opkomst van het Bestuursstelsel, ingesteld door zijn Testament, *“vreest niet als deze Tak gescheiden zal worden van deze stoffelijke wereld en zijn bladeren afwerpt; ja zelfs de bladeren daarvan zullen bloeien, want deze Tak zal groeien nadat hij afgesneden is van de wereld hier beneden, hij zal de hoogste toppen van glorie bereiken en hij zal vruchten dragen die de wereld zullen doortrekken van hun geur.”*

Waarop anders dan op de kracht en majesteit die dit Bestuursstelsel - de grondbeginselen van het toekomstige alomvattende Bahá'i Gemenebest - bestemd is te onthullen, kunnen deze woorden van Bahá'u'lláh doelen: *“Het evenwicht in de wereld is verstoord door de vibrerende invloed van deze grootste, deze nieuwe Wereldorde. In het geregelde leven van de mensheid is een*

ommekeer teweeg gebracht door de werking van dit unieke, dit wonderbaarlijke stelsel- zoals het oog der stervelingen nooit heeft aanschouwd.”

De Báb Zelf loopt, in de reeks van Zijn verwijzingen naar “Hem Dien God zal openbaren” vooruit op het Stelsel en verheerlijkt de Wereldorde die de Openbaring van Bahá’u’lláh bestemd is te ontvouwen. *“Het gaat hem goed,”* is Zijn opmerkelijke verklaring in het derde hoofdstuk van de Perzische Bayán, *“die zijn blik gericht houdt op de Orde van Bahá’u’lláh en zijn Heer dankt! Want Hij zal voorzeker geopenbaard worden. God heeft waarlijk onherroepelijk beschikt in de Bayán.”*

In de Tafelen van Bahá’u’lláh waarin de instellingen van het internationale en de plaatselijke Huizen van Gerechtigheid in het bijzonder zijn genoemd en uitdrukkelijk vastgesteld; in de instelling van de Handen van de Zaak Gods die eerst Bahá’u’lláh en later ‘Abdu’l-Bahá hebben ingesteld; in de instelling van zowel plaatselijke als nationale raden die reeds in embryonaal stadium werkten in de dagen voorafgaand aan ‘Abdu’l-Bahá’s verscheiden; in het gezag dat de Auteur van ons Geloof en het Middelpunt van Zijn Verbond in Hun Tafelen verkozen hebben hun te verlenen; in de instelling van het plaatselijke fonds dat werkte volgens ‘Abdu’l-Bahá’s nauwkeurige opdrachten, gericht aan bepaalde raden in Perzië; in de verzen van de Kitáb-i-Aqdas waarvan de inhoud duidelijk de instelling van het Behoederschap aangeeft; in de uitleg die ‘Abdu’l-Bahá in een van zijn Tafelen heeft gegeven en de nadruk die hij legde op het erfelijkheidsbeginsel en de wet van de eerstgeborene, zoals gehandhaafd door de Profeten in het verleden - in al deze dingen kunnen wij de vage schemering onderscheiden en de eerste aanduiding ontdekken van de aard en de uitwerking van het Bestuursstelsel die het Testament van ‘Abdu’l-Bahá later zou afkondigen en officieel instellen.

Naar ik meen moet een poging op dit tijdstip worden gedaan om de aard en de werking uit te leggen van de twee zuilen die dit machtige bestuurlijke Bouwwerk dragen, te weten de instellingen van het Behoederschap en het Universele Huis van Gerechtigheid. Om ten volle de verschillende onderdelen te beschrijven die werken in verbinding met deze instellingen ligt buiten het terrein en het doel van deze algemene uiteenzetting van de fundamentele waarheden van het Geloof. Nauwkeurig en omstandig de kenmerken te omschrijven en grondig de aard te ontleden van de verhouding die enerzijds deze twee grondslagen van het Testament van ‘Abdu’l-Bahá samenbindt en anderzijds ieder van hen verbindt met de Auteur van het Geloof en het Middelpunt van Zijn Verbond, is een taak die toekomstige generaties zonder twijfel met bekwaamheid zullen vervullen. Het is nu mijn bedoeling uit te weiden over bepaalde in het oog springende bijzonderheden van dit schema dat, hoe dicht wij ook staan bij zijn kolossale opbouw, al zo duidelijk omschreven zijn dat wij het onvergeeflijk vinden dat mis te verstaan of er stilzwijgend aan voorbij te gaan.

Allereerst moet in duidelijke en ondubbelzinnige taal worden vastgesteld, dat deze twee instellingen van het Bestuursstelsel van Bahá’u’lláh gezien moeten worden als goddelijk van oorsprong, noodzakelijk in hun functies en aanvullend in hun streven en doel. Hun gezamenlijk en hun voornaamste oogmerk is om de voortdurende verzekering van het goddelijk aangewezen gezag dat stroomt uit de Bron van ons Geloof, de eenheid van zijn volgelingen veilig te stellen en de zuiverheid en soepelheid van zijn leringen te handhaven. In samenwerking met elkaar regelen deze twee onscheidbare instellingen hun zaken, rangschikken hun werkzaamheden, bevorderen hun belangen, voeren hun wetten uit en beschermen aanvullende instellingen. Ieder afzonderlijk handelt binnen een duidelijk omschreven rechtsgebied; ieder is toegerust met zijn eigen bij hem behorende instellingen, werktuigen bestemd voor het kwijten van hun bijzondere verantwoordelijkheden en taken. Ieder voert binnen de hem opgelegde beperkingen zijn macht en gezag uit, handhaaft zijn rechten en voorrechten. Deze zijn noch tegenstrijdig, noch doen zij enige afbreuk aan de plaats die ieder van deze instellingen inneemt. Verre van niet met elkaar

strokend of elkaar afbrekend, vullen zij elkaar's gezag en werk aan, en zijn voortdurend en wezenlijk vereend in hun doelstellingen.

Losgemaakt van de instelling van het Behoederschap zou de Wereldorde van Bahá'u'lláh verminkt zijn en voor altijd onthouden van het erfelijkheidsbeginsel dat, zoals 'Abdu'l-Bahá heeft geschreven, onveranderlijk door Gods Wet is hoog gehouden. *“In alle goddelijke Beschikkingen,”* verklaart hij in een Tafel gericht aan een volgeling van het Geloof in Perzië, *“is aan de oudste zoon bijzondere onderscheidingen verleend. Zelfs de rang van profeet is zijn geboorterecht geweest.”* Zonder een dergelijke instelling zou de zuiverheid van het Geloof in gevaar komen en de bestendigheid van de gehele opbouw ernstig worden bedreigd. Het aanzien zou te lijden hebben, de nodige middelen om het in staat te stellen een lang, ononderbroken overzicht te hebben over een reeks generaties zouden er volkomen aan ontbreken en de noodzakelijke leiding om het gebied te bepalen van het wettelijk optreden van zijn gekozen vertegenwoordigers zou er geheel aan worden onttrokken.

Evenzeer zou zonder de niet minder belangrijke instelling van het Universele Huis van Gerechtigheid dit stelsel uit het Testament van 'Abdu'l-Bahá in zijn handeling verlamd worden en machteloos zijn hiaten aan te vullen die de Auteur van de Kitáb-i-Aqdas opzettelijk gelaten heeft in de verzameling van Zijn wetgevende en bestuurlijke verordeningen.

“Hij is de Uitlegger van Gods Woord,” betuigt 'Abdu'l-Bahá als hij verwijst naar de functies van de Behoeder van het Geloof, in zijn Testament de woorden gebruikend die hij zelf koos toen hij de bewijsgronden weerlegde van de Verbondsbrekers die hem zijn recht hadden betwist de woorden van Bahá'u'lláh uit te leggen. *“Na hem.”* voegt hij toe, *“zal de eerstgeborene in rechte lijn hem opvolgen.”* *“De machtige veste,”* legt hij verder uit, *“moet onneembaar en veilig blijven door gehoorzaamheid aan de Behoeder van de Zaak Gods.”* *“Het is de plicht van de leden van het Huis van Gerechtigheid, van alle Aqhsán, de Afnán, en de Handen van de Zaak hun gehoorzaamheid, onderworpenheid en onderdanigheid aan de Behoeder van de Zaak Gods te tonen.”*

“Het is de plicht van de leden van het Huis van Gerechtigheid,” verklaart Bahá'u'lláh anderzijds in het Achtste Blad van het Verheven Paradijs *“gezamenlijk te beraadslagen over die dingen te doen gehoorzamen, waarover zij in overeenstemming zijn. God zal hen voorzeker bezielen met al wat Hij wil en Hij is waarlijk de Voorziener, de Alwetende.”* *“Iedereen moet zich tot het Heiligste Boek (de Kitáb-i-Aqdas) wenden,”* stelt 'Abdu'l-Bahá vast in zijn Testament, *“en al wat daar niet uitdrukkelijk in is vermeld, moet verwezen worden naar het Universele Huis van Gerechtigheid. Hetgeen dit lichaam of eenstemmig of bij meerderheid van stemmen besluit, is waarlijk de waarheid en de bedoeling van God. Al wie daarvan afwijkt behoort waarlijk tot hen die tweedracht liefhebben, boosaardigheid betonen en zich hebben afgewend van de Heer der Verbonds.”*

Niet alleen bevestigt 'Abdu'l-Bahá in zijn Testament Bahá'u'lláh's hierboven aangehaalde verklaring, maar verleent dit lichaam het bijbehorende recht en de macht, in overeenstemming met de eisen van de tijd, zijn eigen uitvaardigingen even goed als die van een voorgaand Huis van Gerechtigheid te herroepen. *“Aangezien het Huis van Gerechtigheid,”* zo luidt zijn uitdrukkelijke verklaring in zijn Testament, *“macht heeft wetten uit te vaardigen die niet uitdrukkelijk opgetekend zijn in het Boek en betrekking hebben op dagelijkse handelingen, evenzo heeft het ook de macht deze te herroepen.....Dit kan het doen, omdat deze wetten geen deel uit maken van de goddelijke duidelijke tekst.”*

Verwijzend zowel naar de Behoeder als naar het Universele Huis van Gerechtigheid lezen wij deze nadrukkelijke woorden: *“De heilige en jeugdige Tak, de Behoeder van de Zaak Gods,*

evenals het Universele Huis van Gerechtigheid dat algemeen gekozen en opgericht moet worden, staan beide onder de zorg en bescherming van de Abhá Schoonheid, onder de beschutting en de onfeilbare leiding van de Verhevene (de Báb) (moge mijn leven voor hen beiden geofferd worden) Al wat zij beslissen is van God.”

Door deze verklaringen is het ontwijfelbaar en zonneklaar dat de Behoeder van het Geloof tot Uitlegger van het Woord is gemaakt en dat het Universele Huis van Gerechtigheid bekleed is met de wetgevende macht over zaken die niet uitdrukkelijk zijn onthuld in de leringen. De uitleg van de Behoeder, werkend binnen zijn eigen gebied, is even gezaghebbend en bindend als de verordeningen van het Universele Huis van Gerechtigheid, dat het uitsluitende recht en voorrecht heeft uitspraak te doen over en het uiteindelijke oordeel te geven over die wetten en verordeningen die Bahá'u'lláh niet uitdrukkelijk heeft geopenbaard. Geen van beide kan, noch zal ooit inbreuk maken op het heilige en voorgeschreven gebied van de ander. Geen van beide zal trachten het bepaalde en onbetwifelde gezag te besnoeien, waarmede beide goddelijk bekleed zijn.

Hoewel de Behoeder van het Geloof tot blijvend hoofd is benoemd van zulk een verheven lichaam, kan hij nooit, zelfs niet tijdelijk het recht van wetgeving voor zichzelf opeisen. Hij kan de beslissing van de meerderheid van zijn medeleden niet teniet doen, maar is verplicht erop aan te dringen dat zij opnieuw iedere verordening overwegen, waarvan hij waarlijk gelooft dat deze in strijd is met de betekenis en afwijkt van de geest van Bahá'u'lláh's geopenbaarde woorden. Hij legt uit wat duidelijk is geopenbaard, maar kan geen wetten uitvaardigen behalve in zijn functie van lid van het Universele Huis van Gerechtigheid. Hij is uitgesloten van het onafhankelijk vaststellen van de grondwet die de georganiseerde werkzaamheden van zijn medeleden moet leiden en van het uitoefenen van zijn invloed op zodanige wijze, dat deze inbreuk zou maken op de vrijheid van hen wier heilig recht het is de groep van zijn medewerkers te kiezen.

Men moet in gedachten houden dat 'Abdu'l-Bahá vooruit liep op de instelling van het Behoederschap in een toespeling die Hij in een Tafel maakte, geschreven aan drie van zijn vrienden in Perzië, lang voor zijn verscheiden. Op hun vraag of er iemand zou zijn naar wie alle Bahá'is zich zouden moeten wenden na zijn verscheiden, gaf hij het volgende antwoord: *“Wat betreft de vraag die gij mij stelt, waarlijk, weet dat dit een welbehoed geheim is. Het is gelijk een juweel verborgen in zijn schelp. Dat het geopenbaard zal worden is voorbestemd. De tijd zal komen wanneer zijn licht zal verschijnen, zijn bewijzen aangetoond en zijn geheimen opgehelderd zullen worden.”*

Inniggeliefde vrienden! Hoe verheven de plaats en hoe belangrijk de functie van de instelling van het Behoederschap in het Bestuursstelsel van Bahá'u'lláh is en hoe onstellend zwaar de last van de verantwoordelijkheid moet zijn die het met zich meebrengt, de belangrijkheid ervan mag, wat ook de taal van het Testament zij, op geen enkele wijze overdreven worden. De Behoeder van het Geloof mag onder geen voorwaarde, wat zijn verdiensten of overwinningen ook zijn, verheven worden tot de rang die hem deelgenoot zal maken van 'Abdu'l-Bahá in de unieke plaats die het Middelpunt van het Verbond inneemt, nog minder tot de rang uitsluitend beschikt voor de Manifestatie Gods. Zulk een ernstige afwijking van de gevestigde leerstellingen van ons Geloof is niet minder dan openlijke godslastering. Zoals ik reeds heb vastgesteld in mijn reeks verwijzingen naar 'Abdu'l-Bahá's rang, hoe groot ook de kloof is die hem scheidt van de Auteur van een goddelijke Openbaring, deze kan nooit gemeten worden met de afstand die ligt tussen hem die het Middelpunt van het Verbond van Bahá'u'lláh is en de Behoeders die de gekozen ambtsdragers ervan zijn. Er is een veel, veel groter afstand die de Behoeder scheidt van het Middelpunt van het Verbond dan er is tussen het Middelpunt van het Verbond en de Auteur ervan.

Geen Behoeder van het Geloof - ik gevoel het mijn heilige plicht dit te boek te stellen - kan ooit beweren het volmaakte toonbeeld te zijn van de leringen van Bahá'u'lláh of de vlekkeloze spiegel die Zijn licht weerkaatst. Hoewel onder de schaduw van de onfeilbare, nimmer aflatende bescherming van Baha'u'llah en de Báb en hoeveel hij ook moge delen met 'Abdu'l-Bahá in het recht en de verplichting tot het uitleggen van de Bahá'i leringen, hij blijft in wezen menselijk en kan niet, als hij getrouw wil blijven aan zijn opdracht, zichzelf, onder welk voorwendsel ook, de rechten, voorrechten en begunstigen aanmatigen die Bahá'u'lláh verkozen heeft Zijn Zoon te schenken. In het licht van deze waarheid te bidden tot de Behoeder van het Geloof, hem aan te spreken als heer en meester, hem aan te duiden als zijne heiligheid, zijn zegen te vragen, zijn verjaardag te vieren of enige gebeurtenis die verband houdt met zijn leven te herdenken, zou gelijk staan met een afwijking van de vastgestelde waarheden die besloten liggen in ons geliefd Geloof. Het feit dat de Behoeder in het bijzonder is begiftigd met die kracht die hij nodig zal hebben om de bedoeling en de inhoud te onthullen van de uitspraken van Bahá'u'lláh en 'Abdu'l-Bahá verleent hem volstrekt niet een rang gelijk aan die van Hen, wier woorden hij geroepen is uit te leggen. Hij kan dat recht uitoefenen en zich van deze plichten kwijten en toch aan beiden oneindig lager in rang en verschillend van aard blijven.

Van de onschendbaarheid van dit voornaamste beginsel van ons Geloof moeten de woorden en de daden van de tegenwoordige en de toekomstige Behoeders overvloedig getuigen. Door hun gedrag en voorbeeld moeten zij deze waarheid onaantastbaar en hecht grondvesten en aan de toekomstige generaties onbetwistbare bewijzen van deze werkelijkheid doorgeven.

Als ik wat mijzelf betreft zou aarzelen een dergelijke belangrijke waarheid te erkennen of weifelen zulk een vaste overtuiging te verkondigen, zou dit gelijk staan met een schaamteloos verraad aan het vertrouwen door 'Abdu'l-Bahá in mij gesteld en een onvergeeflijke inbreuk zijn op het gezag waarmede hijzelf werd bekleed.

Nu dient gesproken te worden over de theorie waarop dit Bestuursstelsel is gebaseerd en het beginsel dat de werking van zijn voornaamste instellingen moet beheersen. Het zou volkomen misleidend zijn te proberen een vergelijking te maken tussen dit unieke, dit goddelijk ontworpen Stelsel en een van de verschillende stelsels die het menselijk verstand gedurende uiteenlopende tijden van zijn geschiedenis heeft uitgewerkt voor het besturen van maatschappelijke instellingen. Zulk een poging zou op zichzelf een gemis verraden aan volledige waardering van de voortreffelijke schepping van de grote Auteur ervan. Hoe zou dit ook anders kunnen, wanneer wij bedenken dat dit Stelsel het patroon vormt van die goddelijke beschaving welke door de almachtige Wet van Bahá'u'lláh bestemd is om op aarde te worden gevestigd? De verschillende en steeds wisselende stelsels van menselijk beleid, zij het in het verleden of het heden, zij het ontstaan in het oosten of in het westen, bieden geen geschikte maatstaf om de kracht van zijn verborgen werking te meten of de hechtheid van zijn grondvesten naar waarde te schatten.

Het toekomstige Bahá'í-gemenebest, waar dit veelomvattende Bestuursstelsel het enige raamwerk van is, is zowel in theorie als in de praktijk, niet alleen uniek in de gehele geschiedenis van politieke instellingen, maar kan ook zijns gelijke niet vinden in de annalen van een van de erkende godsdienstige stelsels ter wereld. Geen vorm van democratisch beleid, geen autocratisch stelsel of dictatorschap, hetzij monarchistisch hetzij republikeins, geen tussenvorm van een zuiver aristocratisch regime, zelfs niet een van de erkende vormen van theocratie, hetzij het hebreeuwse gemenebest, hetzij de verschillende christelijke kerkelijke organisaties, of het imanaat of kalifaat in de Islám - geen van deze kunnen vereenzelvigd worden of gelijkgesteld met het Bestuursstelsel dat de meesterhand van zijn volmaakte Architect heeft ontworpen.

Dit pasgeboren Bestuursstelsel omvat binnen zijn opbouw bepaalde elementen die men in ieder van de drie erkende vormen van wereldlijk bestuur kan vinden, zonder in enig opzicht gewoon een herhaling te zijn van één ervan en zonder in zijn samenstelling een van de laakbare eigenschappen in te voeren die hieraan inherent zijn. Het mengt en brengt, zoals geen bestuur gevormd door menselijke handen tot nu toe heeft bereikt, de heilzame waarheden die ieder van deze stelsels ongetwijfeld inhouden, met elkaar in overeenstemming zonder de zuiverheid te ontwijden van die godgegeven waarheden waarop het uiteindelijk is gegrondvest.

Het Bestuursstelsel van het Geloof van Bahá'u'lláh moet geenszins beschouwd worden als van zuiver democratisch karakter, aangezien de fundamentele aanvaarding die van alle democratieën eist, dat zij in beginsel van de volmacht van het volk afhangt, volkomen ontbreekt in deze Beschikking. Bij het uitvoeren van de bestuurlijke aangelegenheden van het Geloof, en bij het vaststellen van de wetten die nodig zijn om de wetgeving van de Kitáb-i-Aqdas aan te vullen zijn, zoals Bahá'u'lláhs uitspraken duidelijk impliceren, de leden van het Universele Huis van Gerechtigheid - laat men dit nooit vergeten- geen verantwoording verschuldigd aan hen die zij vertegenwoordigen; evenmin mogen zij zich laten leiden door de gevoelens, het algemene inzicht, en zelfs niet door de overtuigingen van de meerderheid der gelovigen of van hen die hen rechtstreeks kiezen. In devote aandacht dienen zij de ingevingen en de stem van hun geweten te volgen. Zij zullen, ja zelfs moeten zij zich op de hoogte stellen van de heersende toestanden in de gemeenschap, moeten onpartijdig in hun gedachten de innerlijke waarde afwegen van elk geval dat hun ter overweging wordt voorgelegd, maar moeten voor zichzelf het recht behouden tot het onbelemmerd nemen van een besluit. *“God zal hen waarlijk bezielen met al wat Hij wil”* luidt Bahá'u'lláhs onbetwistbare verzekering. Zij, en niet al degenen die hen direct of indirect kiezen, zijn aldus verheven tot de ontvangers van de goddelijke leiding, die tegelijkertijd het hartebloed en de uiteindelijke beveiliging van deze Openbaring is. Bovendien is hij die het erfelijkheidsbeginsel in deze Beschikking symboliseert, verheven tot uitlegger van de woorden van de Auteur ervan en is tengevolge daarvan door het feitelijk gezag hem verleend, niet meer de stroman die onveranderlijk verbonden is aan de heersende stelsels van constitutionele monarchieën.

Evenmin kan het Bahá'í-bestuursstelsel afgewezen worden als een hard en een straf stelsel van louter autocratie of als een ijdele nabootsing van een of andere vorm van absoluut kerkelijk gezag, hetzij het pausdom, het imamaat, of enig andere gelijke instelling, om de voor de hand liggende reden dat de internationaal verkozen vertegenwoordigers van de volgelingen van Bahá'u'lláh het uitsluitend recht is verleend om wetten te maken inzake aangelegenheden, niet uitdrukkelijk geopenbaard in de bahá'í-geschriften. Noch de Behoeder van het Geloof, noch enige andere instelling kan buiten het internationale Huis van Gerechtigheid ooit deze belangrijke en wezenlijke macht wederrechtelijk aan zich trekken of inbreuk maken op dit heilige recht. De afschaffing van de beroepsgeestelijkheid met de daaraan verbonden sacramenten van de doop, communie en biecht, de wetten die de verkiezing door algemene stemming van alle Plaatselijke, Nationale Huizen en het Internationale Huis van Gerechtigheid vereisen, de volkomen afwezigheid van bisschoppelijk gezag met de daarbij behorende voorrechten, kuiperijen en bureaucratische tendensen zijn nog meer bewijzen van het niet autocratische karakter van het Bahá Bestuursstelsel en de geneigdheid ervan tot democratische methoden in het besturen van zijn zaken.

Evenmin mag dit Stelsel, vereenzelvigd met de naam van Bahá'u'lláh, verward worden met enig stelsel van zuiver aristocratisch bestuur, gezien het enerzijds het erfelijkheidsbeginsel hooghoudt en de Behoeder van het Geloof de verplichting toevertrouwt van het uitleggen van de leringen ervan, doch anderzijds voorziet in een vrije en rechtstreekse verkiezing uit de rijen der gelovigen voor het lichaam dat hiervan het hoogste wetgevende orgaan vormt.

Hoewel van dit Bestuursstelsel niet gezegd kan worden dat het gevormd naar het voorbeeld van een van de erkende regeringsstelsels, toch belichaamt en verzoent het en neemt het die gezonde onderdelen in zijn raamwerk op die in elk van hen gevonden worden. Het erfelijk gezag dat de Behoeder moet uitoefenen, de belangrijkste en voornaamste functies die het Universele Huis van Gerechtigheid uitoefent, de bijzondere voorzieningen die zijn democratische verkiezing door de vertegenwoordigers van de gelovigen vereisen - deze verenigen zich om de waarheid te tonen dat dit goddelijk onthulde Stelsel, dat nooit vereenzelvigd kan worden met een van de standaardvoorbeelden van de regering waarnaar door Aristoteles in zijn werken verwezen wordt, de heilzame elementen die in elk van hen te vinden zijn, belichaamt en mengt met de geestelijke waarheden waarop het is gebaseerd. Nu de erkende euvels, inherent aan ieder van deze stelsels strikt en blijvend zijn uitgebannen, kan dit unieke Stelsel, hoe lang het ook moge voortbestaan en hoe uitgebreid ook zijn vertakkingen, nooit ontaarden in enige vorm van despotisme, oligarchie of demagogie die vroeg of laat de werking van elke, door mensen gemaakte en in wezen gebrekkige politieke instelling vernietigen.

Inniggeliefde vrienden! Hoe betekenisvol de oorsprong van dit machtige administratieve bouwwerk en hoe uniek de kenmerken ervan ook zijn, de gebeurtenissen waarvan men kan zeggen dat ze de geboorte ervan hebben aangekondigd en het eerste stadium van zijn ontwikkeling aanduiden, schijnen niet minder opmerkelijk. Hoe opvallend, hoe opbouwend is het verschil tussen het proces van langzame en gestadige consolidatie dat de groei van zijn prille kracht schildert en de verwoestende aanval van de vernielende krachten die de verouderde instellingen, zowel kerkelijk als wereldlijk, van de huidige maatschappij bestormen!

De levenskracht die de organische instellingen van dit grote, dit zich steeds verder ontplooiende Stelsel zo sterk tentoonspreidt; de hindernissen die de grote moed, de onversaagde vastberadenheid van zijn bestuurders reeds hebben overwonnen; het vuur van een onuitblusbare geestdrift die gloeit met onverminderde kracht in het hart van zijn reizende leraren; de hoogten van zelfopoffering die voorvechters ervan nu bereiken; de wijde blik, de vertrouwensvolle verwachting, de scheppende vreugde, de innerlijke vrede, de onbuigzame onkreukbaarheid, de voorbeeldige tucht, de onwrikbare eenheid en saamhorigheid die zijn stoutmoedige verdedigers aan de dag leggen; de graad waartoe de bezielende Geest ervan getoond heeft in staat te zijn om de uiteenlopende elementen binnen zijn grenzen aan te passen, hen te reinigen van alle vormen van vooroordeel en hen samen te smelten met de eigen structuur ervan - dit zijn bewijzen van een kracht die een ontgoochelde en diep geschokte maatschappij zich slecht veroorloven kan te negeren. Vergelijk deze prachtige openbaringen van de geest die het levenskrachtige lichaam van het Geloof van Bahá'u'lláh bezielt met de kreten van bittere smart, de zotheden en ijdelheden, de bitterheid en vooroordelen, de verdorvenheid en verdeeldheid van een zieke en chaotische wereld. Aanschouw de angst die haar leiders kwelt en de daden van haar verblinde en op een dwaalspoor gebrachte staatslieden verlamt. Hoe fel is de haat, hoe ongegrond de eerezucht, hoe kleinzielig het streven, hoe diepgeworteld de achterdocht van haar volkeren! Hoe verontrustend zijn de wetteloosheid, de corruptie, het ongeloof die aan de vitale delen van een wankele beschaving vreten!

Moeten wij dit proces van voortdurende ontaarding dat zo verraderlijk binnendringt in zoveel gebieden van de menselijke activiteiten en gedachten, niet beschouwen als een noodzakelijke begeleiding van de opkomst van dit almachtige Wapen van Bahá'u'lláh? Moeten wij niet de geweldige gebeurtenissen die elk van de continenten der wereld zo diep in beroering hebben gebracht, als onheilspellende tekenen zien die tegelijkertijd de doodstrijd van een uiteenvallende beschaving en de barensweeën van die Wereldorde verkondigen - die Ark van redding voor de mensheid - die noodzakelijkerwijs op haar puinhopen zal verrijzen?

De noodlottige val van machtige monarchieën en keizerrijken op het Europese continent, op enkele waarvan zinspelingen gevonden kunnen worden in de profetieën van Bahá'u'lláh; het verval dat begonnen is en nog steeds voortgaat in het lot van de Shí'ah priesterregering in Zijn geboorteland; de val van de Qájár dynastie, de traditionele vijand van Zijn Geloof; de omverwerping van het sultanaat en het kalifaat, de steunpilaren van de Sunní Islám, waarmee de verwoesting van Jeruzalem in het laatste deel van de eerste eeuw van het christelijke tijdperk een opvallende overeenkomst toont; de golf van verwereldlijking die in de mohammedaanse kerkelijke instellingen in Egypte binnendringt en de trouw van haar meest standvastige aanhangers ondermijnt; de vernederende slagen die enkele van de machtigste kerken van het christendom in Rusland, in West-Europa en Midden-Amerika troffen; de verspreiding van die revolutionaire leringen die de grondvesten ondermijnen en het bouwwerk van schijnbaar onneembare vestingen op het politieke en maatschappelijke terrein van menselijke activiteiten omverwerpen; de tekenen van een dreigende ramp die verbazend veel doet denken aan de val van het Romeinse keizerrijk in het westen, die de gehele structuur van de hedendaagse beschaving dreigt te verzwelgen- dit alles getuigt van de beroering die de geboorte van dit machtige Orgaan van het Geloof van Bahá'u'lláh in de wereld heeft gebracht- een beroering die in omvang en hevigheid zal toenemen naarmate de verborgen betekenis van dit zich steeds verder ontwikkelende Plan beter begrepen wordt en zijn vertakkingen wijder verspreid zijn over het oppervlak der aarde.

Tot slot nog één woord. De opkomst en vestiging van dit Bestuursstelsel- de schelp die zulk een kostbaar juweel beschermt en omsluit- is het waarmede van deze tweede en vormende eeuw van het Bahá'i tijdperk. Het zal, wanneer het verder en verder van onze ogen wijkt, beschouwd worden als de voornaamste kracht die in staat is de laatste fase in te leiden, de vervulling van deze glorierijke Beschikking.

Laat niemand, zolang dit Stelsel nog in zijn kinderschoenen staat, zijn aard misvatten, zijn betekenis verkleinen of zijn doel onjuist voorstellen. De rots, waarop dit Bestuursstelsel is gebouwd, is Gods onveranderlijke Plan voor de mensheid in deze dag. De Bron waar het zijn bezieling aan ontleent is niemand minder dan Bahá'u'lláh Zelf.

Zijn schild en verdediger zijn de in slagorde opgestelde heirscharen van het Abhá Koninkrijk. Zijn zaad is het bloed van niet minder dan 20.000 martelaren die hun leven hebben geofferd, opdat het geboren moge worden en gedijen. De as waaromheen zijn instellingen wentelen zijn de authentieke voorzieningen van het Testament van 'Abdu'l-Bahá. De leidende beginselen ervan zijn de waarheden die hij, de onfeilbare Uitlegger van de leringen van ons Geloof, zo duidelijk verwoordde in zijn openbare toespraken in het gehele westen. De wetten die de werking ervan beheersen en zijn handelingen bepalen zijn die, welke uitdrukkelijk bevolen zijn in de Kitáb-i-Aqdas. De zetel waaromheen zijn geestelijke, zijn menslievende en bestuursactiviteiten zich zullen groeperen is de Mashriqu'l-Adhkár en de bijgebouwen ervan. De pijlers die zijn gezag ondersteunen en zijn opbouw schragen zijn de tweeledige instellingen: het Behoederschap en het Universele Huis van Gerechtigheid. Het hoofddoel, het doel dat hieraan ten grondslag ligt en het bezielt, is de vestiging van de Nieuwe Wereldorde, zoals door Bahá'u'lláh is geschetst. De werkwijzen die ze gebruikt en de maatstaf die ze inprent doen deze noch naar het oosten, noch naar het westen, noch naar de jood of heiden, noch naar rijk of arm, noch naar blank of gekleurd neigen. Het wachtwoord is de éénmaking van de mensheid; de banier ervan de "Grootste Vrede"; de vervulling de komst van dat gouden duizendjarige godsrijk- de Dag waarin de koninkrijken van deze wereld zullen zijn geworden het Koninkrijk van God Zelf, het Koninkrijk van Bahá'u'lláh.

Haifa, Palestina
8 februari 1934

